

МІВІТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛІЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЖОВТЕНЬ • 2010 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 8/67 •

Еміграція - больова точка Церкви

2-3 стор.

Владика Ігор освятив іконостас у каплиці Різдва Пресвятої Богородиці

Владика Венедикт зустрівся з працівниками Курії

Золотий ювілей створення апостольського екзархату УГКЦ

4-5 стор.

Католицький єпископ відмовив у церковному похороні губернатору-масону

Колишній голова компартії, хоче, щоб Китай став християнським

У сучасній Італії проживає понад 200 відлюдників

6-7 стор.

Владика Венедикт (Алексійчук). Актуальне інтерв'ю

«...не пущать, и запрещать!»
То що ж діється в Одесі?

8-9 стор.

Клуб знайомств. Щоб серця єдналися в любові

«Чи моляться за Мазепу в церкві?»
Гетьман Іван Мазепа очима сучасних українців

10-12 стор.

Чи завжди чудо є правдивим чудом?

Порнографія руйнує кохання

Львівська Богоматір

Основною темою останнього Синоду нашої Церкви було питання міграції. Для того, щоб проаналізувати стан цього феномену та накреслити стратегію душпастирської діяльності УГКЦ у цій сфері, єпископи заслухали доповідь Преосвященного Владика Йосифа (Міляна), єпископа-помічника Київської архієпархії, голови Пасторально-місійного відділу УГКЦ, та співдоповіді світських і церковних експертів щодо цього питання, як також живі свідчення самих мігрантів.

Увага синодальних отців до цієї проблеми була пов'язана з тим, що за роки незалежності України у пошуках «кращого життя» за межі країни виїхало юлизько 5 мільйонів українців. Інші дослідження у своїх показниках сягають аж 7 мільйонів. Понад 60% цієї кількості є вихідцями із західних областей України. Якщо взяти до уваги те, що греко-католики у західних областях України (особливо Івано-Франківській, Тернопільській та Львівській) становлять більшість, а всіх українських греко-католиків у світі є понад 5 мільйонів, то можемо припускати, що третина вірних УГКЦ знаходиться поза межами України.

Члени Синоду відзначили, що сьогодні Христовий заклик звернений до Церкви, щоб вона, будучи збудованою на апостолах, шукала способів відповідати на сучасні виклики, особливо у сфері міграційних процесів, аби у них не забракло місця для Бога. З одного боку, Церква повинна допомогти своєму народові боротися з усіма проявами соціальної несправедливості, які зумовили масовий виїзд людей, а з іншого – нагадати тим, хто змушений із різних причин покинути рідну землю, Христовий заклик: «Шукайте перше Царство Боже та його справедливості, а все те вам докладеться» (Мт. 6, 33).

Стурбованість Синоду викликала проблема швидкого темпу асиміляції мігрантів, яка становить небезпеку для нашого народу і нашої Церкви. Нині простежуємо два види асиміляції: національно-культурну та церковно-духовну. Тому основна мета, якою керуються єпископи під час формування стратегії УГКЦ в цьому питанні, є забезпечення пасторально-духовної опіки, а також, по змозі, надання соціального захисту всім категоріям сучасних українських мігрантів. В країнах, у яких вже діють структури УГКЦ, відбувається процес переосмислення їхньої діяльності щодо душпастирського служіння емігрантам, а там, де ще немає відповідних церковних структур, робляться кроки для їх створення.

Синод прийняв низку рішень, спрямованих на створення відповідних механізмів для забезпечення душпастирської опіки українським емігрантам, організування відповідних центрів підготовки духовенства до цього виду пастирського служіння, забезпечення обміну досвідом тих священиків, які вже здійснюють цей вид служіння.

У ПАРАФІЇ УГКЦ МАДРИДА ПЕРЕБУВАЛА ЧАСТОЧКА ЖИВОТВОРЯЩОГО ХРЕСТА

Упродовж цілого тижня, починаючи від празника Воздвиження Чесного Хреста, вірні Української Греко-Католицької капеланії Благовіщення, що в іспанській столиці, мали нагоду зносити свої молитви в присутності часточки Хреста, на якому був розп'ятий Ісус Христос. Про це поклопотався завідаючий капеланії отець Іван Липка, який знав, що така реліквія знаходиться в парохі храму «Nuestra Señora del Buen Suceso» (Матері Божої Доброї Звістки) отця Мігеля Хімено Гомеса.

Незважаючи, на те, що свято Воздвиження припадало на понеділок, на Святу Літургію прийшло чимало парафіян.

ПОЧАТОК ЗАНЯТЬ У ШКОЛІ ШЛЯХЕТНИХ УКРАЇНОК

30 вересня розпочали навчання у Школі шляхетних українок. З цією школою співпрацюватиме і провадитиме програму «Тіло – храм Святого Духа» Києво-Галицька Катехитична комісія УГКЦ. Викладачі і засновники ставлять собі за мету виховати українську дівчину, як високодуховну особистість, свідому громадянку, лідера, яка буде здатна плекати християнські цінності у родині і разом із тим – в Україні.

У школі заплановано провести низку круглих столів, дискусій та презентацій, зокрема, на теми «Скарби душі моєї», «Фольклорна спадщина України», «Традиційні свята українців», «Сучасна жінка – яка вона?», «Молодіжні субкультури», «Естетичне та антиестетичне: де межа між ними?», «Життєва перспектива молоді в Україні: міф та реальність».

Плануються групи з 20-25 учениць з різних шкіл на базі 10 класу. Навчання – 1 рік (експеримент). Заняття – один раз на тиждень по 4 години.

ВІДБУВСЯ ЧЕРГОВИЙ ВИШКІЛ ПРИХИЛЬНИКІВ «РУХУ ЗА ЖИТТЯ»

1-3 жовтня в Марійському духовному центрі «Зарваниця» відбувся черговий вишкіл прихильників «Руху за життя», на якому були присутні представники з різних куточків України – Львова, Києва, Тернополя, Чорткова, Коломиї, Рівного, Луцька і є вірними Греко-Католицької, Православних та Римо-Католицької Церков. Після висвітлення ситуації в Україні, учасники обговорювали можливість захисту життя зачатих дітей в сучасній Україні і забезпечення громадян України правдивою інформацією про жорстокі наслідки абортів та ранньоабортивних засобів.

Серед іншого, учасники обговорювали тематику і перспективи симпозиуму «Морально-етичні аспекти штучного переривання вагітності», що відбувся у Києві 22 вересня 2010 року, провели робочу зустріч зі спільного проведення свята «Покров Богородиці над ненародженими» і випрацювали звернення до єпископів українських Церков стосовно захисту ненароджених дітей.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ СТВОРЕННЯ АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ УГКЦ

2-3 жовтня в Парижі тривали урочисті відзначення 50-річного ювілею створення Апостольського екзархату для українців-католиків Франції.

Урочисті святкування Золотого ювілею розпочалися мистецькою виставкою української народної християнської культури, яка відкрилася у неділю, 29 вересня, в українському соборі св. Володимира Великого в Парижі.

Духовною підготовкою стала ювілейна місія, що тривала від 28 вересня до 1 жовтня під проводом владика Гліба (Лончини), Апостольського адміністратора греко-католицького екзархату у Великобританії та Апостольського адміністратора для українців греко-католиків в Ірландії. Готували серця вірних до належного святкування ювілею Боже Слово, Свята Літургія та Святі Таїнства.

Пополудні 2 жовтня в залі Миської ради Парижа відбувся святковий вечір та духовний концерт катедрального хору собору св. Володимира Великого, а кульмінаційним моментом стала подячна Архиєрейська Божественна Літургія.

МІГРАНТІВ З УКРАЇНИ В ІТАЛІЇ ВІДВІДАВ КОЛОМІЙСЬКО-ЧЕРНІВЕЦЬКИЙ ЄПАРХ

Протягом 24-27 вересня владика Миколай (Сімкайл), єпарх Коломійсько-Чернівецький, перебував з душпастирським візитом в Італії, де ознайомився зі справами та труднощами українських мігрантів. У рамках візиту єпископ відвідав місто Навара, де мав зустріч з місцевим єпископом Римо-Католицької Церкви Ренато Корті. Владика Миколай подякував єпархові Наварському за прийняття на служіння до своєї єпархії священників від Української Греко-Католицької Церкви для душпастирської опіки над мігрантами з нашої держави.

Одним із таких священників, котрі опікуються мігрантами в Італії, є о. Юрій Іванюта, священник Коломійсько-Чернівецької єпархії УГКЦ, який координує наших людей та забезпечує духовним проводом, а також надає консультації у юридичних питаннях. Єпископ Миколай разом із о. Юрієм та о. Андрієм Шиделком відслужили Божественну Літургію для українців у церкві св. Гауденціо, яка віддана нашій громаді у постійне користування.

Разом із духовенством Наварського єпархії владика Миколай здійснив освячення житлового приміщення для священників УГКЦ о. Юрія та о. Андрія. А у Венеції відбулася зустріч єпарха з о. д-рем Андрієм Танасійчуком – ще одним священником Коломійсько-Чернівецької єпархії, який є професором у двох католицьких університетах Італії.

Архиєрей освятив іконостас у каплиці Різдва Пресвятої Богородиці

19 вересня Високопреосвященний владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, освятив іконостас у каплиці Різдва Пресвятої Богородиці, що у с. Піски на Пустомитівщині. Після чину освячення іконостасу архиєрей відслужив Божественну Літургію. Разом з ним спільно молилися адміністратор каплиці о. Богдан Піддубний, протопресвітер Пустомитівського протопресвітерату о. Богдан Когут, а також о. Іван Курилець та о. Зіновій Завидівський, який є вихідцем із с. Піски.

На завершення архиєрейських відвідин владика Ігор побажав усім і надалі черпати сили у Господі, молитися і бути певним, що Він вислухає наші молитви. «До нашої молитви потрібна сильна віра, щоб ми отримували те, чого потребуємо, а насамперед – освячення і спасіння нашої душі.

– сказав владика. – Хай Господь благословить нас у тому, щоб ми усі стали учасниками вічної радості у небі».

Варто зауважити, що, незважаючи на малочисельну громаду села, воно може пишатися двома реалізованими священничими покликаннями. Перший, як уже згадувалось, це о. Зіновій, який сьогодні виконує служіння у селах Виннички та Підгірне, а також працює нотарем у Трибуналі Львівської Архиепархії. Другий – це о. Андрій Максимович, який є секретарем Апостольської Нунціатури в Республіці Бенін та Республіці Того, що в південно-західній частині Африки. Отець Андрій є першим священнослужителем зі Львівщини, який закінчив студії у Папській дипломатичній академії, а першою почесною дипломатичною місією стала зовсім чужа ментально країна – Африка.

Відпуст у Глинянах

жественну Літургію у храмі Успення Пресвятої Богородиці, що у м. Глиняни під Львовом. Саме у цьому храмі виставлено для молитовного почитання чудотворний образ Розп'яття Ісуса Христа.

Історія розповідає, що на Святий Вечір 1936 року в церкві надприродним способом самовідновився запрестольний образ «Розп'яття Ісуса Христа». Самовідновлення образу засвідчили дві духовні комісії, які прибули у Глиняни після звернення настоятеля храму о. Володимира Левицького. Відомості про цю незвичайну подію були передані до Риму. Невдовзі Святіший Отець Пій XI коронував образ у Глинянах і надав церкві право проведення відпустів у свята Вознесіння Христового, Пресвятої Євхаристії, Різдва Івана Христителя, Успення Пресвятої Богородиці і Воздвиження Чесного Хреста. Згодом митрополит Андрей Шептицький надав церкві право проведення протягом року дванадцяти відпустів.

«Чимало прочан з різними молитовними проханнями та з різних ку-

точків світу прибувають сюди, щоб отримати духовний і тілесний лік від чудотворного образу», – розповідає адміністратор храму о. Дмитро Майкут. За словами духовного провідника, є маса свідчень про те, що молитва перед Розп'яттям Христовим принесла людям оздоровлення чи вирішення певних проблем.

Звертаючись до парохіян, владика Ігор намагався допомогти людям вникнути у містерію розп'ятого Христа, зрозуміти вчинок, який в очах невірних є ганебним; для нас же, християн, це маніфест безмежної любові Бога до людини. «Любімо святий хрест, бо на ньому помер Христос, наша Любов, – сказав, зокрема, владика. – Він розпростер на ньому дуже широко руки, щоб показати, як щиро бажає нас пригорнути до себе, схилив на ньому голову, щоб поцілувати та зцілити нас, зраних гріхом».

На завершення відвідин архиєрей освятив копію чудотворного образу Розп'яття Ісуса Христа та уділив усім присутнім своє архиєрейське благословення.

27 вересня, на свято Воздвиження Чесного Хреста, Високопреосвященніший владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, відслужив Бо-

Владика Венедикт зустрівся із працівниками курії

22 вересня владика Венедикт (Алексійчук), єпископ-помічник Львівський, зустрівся із працівниками курії Львівської Архиепархії. Метою зустрічі було познайомитися із особами, відповідальними за архиєпархіальні комісії, церковний трибунал, канцелярію, економат та інші церковні структури.

На початку зустрічі керівник персоналу о. Зіновій Хоркавий представив владіці загальний стан справ, розповів про схему функціонування курії, її структуру та працівників.

Владика Венедикт, зокрема, зауважив, що потрібно не мало часу, аби зрозуміти й увійти в життя архиєпархії, але одне, у чому владика впевнений, є те, що «усюди є один Бог і усі ми – люди».

«Звичайно забирає часу, щоб увійти в ті справи, але радіюся на співпрацю, – сказав владика. – Хочу, щоб ви відчували себе щасливими, виконуючи свою роботу, адже у нас існує така вада, що ми постійно хочемо бути десь там, але не тут, де ми є зараз. Хочу, щоб ви відчували радість від тих обов'язків, які на вас покладає Церква. Живучи тут, на землі, маємо шукати співрозуміння, підтримку, прощення, примирення, бо усі ми є люди. Я не той, хто

прийшов, щоб усі ваші справи розв'язати, але я прийшов, щоб ми спільно шукали розв'язки», – підкреслив владика Венедикт.

На завершення зустрічі архиєрей побажав усім мирної і щасливої праці, а також висловив бажання відвідати кожного працівника на його робочому місці, особисто поспілкуватися, щоб допомогти у вирішенні тих чи інших труднощів.

Семінар «Надання допомоги хворим на ВІЛ/СНІД»

Комісія у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архієпархії УГКЦ за сприяння асоціації «Giobbe», запрошує душпастирів, медичних і соціальних працівників, а також волонтерів взяти участь у семінарі «Надання допомоги хворим на ВІЛ/СНІД»

Семінар триватиме з 15 по 17 жовтня 2010 року у Реконекційно-

відпочинковому центрі Львівської архієпархії УГКЦ (вул. Широка, 4 Львів-Брюховичі)

Доповідачами на семінарі будуть: о. Марко Брунетті - доцент Міжнародного інституту душпастирства охорони здоров'я Кампіланум, директор Центру душпастирства охорони здоров'я Туринської архієпархії (Італія); д-н Серджіо ді Лулло - капелан лікарні св.

Івана Христителя в м. Торіно (Італія), член ради Асоціації Йова («Giobbe») та інш.

Реєстрація учасників проводиться до 10 жовтня 2010 р. за телефоном 097 842 37 23

Сторінку підготовлено за сприяння о. Павла Дроздяка, прес-секретаря Львівської Архиепархії

Відбулася проща монашества до Кохавини

25-26 вересня Комісія у справах монашества організувала прощу монашества Української Греко-Католицької Церкви до чудотворної ікони Кохавинської Богородиці, що в монастирі св. Герарда Чину Найсвятішого Ізбавителя (свт. Гніздичів Жидачівського р-ну Львівської обл.). Наміреннн прощі – молитва за покликання до богопосвяченого стану.

Початком заходу став похід від парафіяльної церкви смт. Гніздичева до церкви Покрову Пресвятої Богородиці, що знаходиться у монастирі св. Герарда. Учасниками походу були представники Згромадження отців-редемптористів, Чину св. Василя Великого, Згромадження Воплоченого Слова, сестер-редемптористок, сестер-василіанок, Згромадження Пресвятої Родини та ін.

Увечері владика Венедикт (Алексійчук) відслужив Велику Вечірню, після якої звернувся до зібраних представників монашества з братнім словом, піднявши тему роз-

сіння на молитві.

Згодом о. Йосафат Бойко зі Згромадження Воплоченого Слова, синкел у справах монашества Івано-Франківської епархії, виступив з доповіддю «Особисте свідчення». Говорячи про важливість свідчення власним прикладом, о. Йосафат зазначив, що люди, які вибрали найрадикальніший шлях наслідування Христа, не мають підстав сумувати, а тому повинні випромінювати радість, яка є свідченням особистої дружби з Богом.

Потім усі учасники прощі розійшлися по групах, в яких поділилися з іншими прикладом власного покликання та розважали над способами праці над покликаннями до богопосвяченого стану. Завершив перший день прощі Хресний хід до каплиці на місці об'явлення чудотворної ікони Кохавинської Богородиці, де ігумен монастиря св. Герарда о. Петро Лоза, ЧНІ відслужив молебень до Пресвятої Богородиці та освятив воду.

Опівночі всі знову зібралися в монастирській церкві на Полунощну. Після богослужіння з доповіддю «Молитва – спосіб життя» виступила головна настоятелька Згромадження сестер Пресвятої Родини с. Наталія Мельник. Головною метою її виступу, як зазначила сестра, було не переконання в необхідності молитви, що само собою зрозуміле, а роздумування над її глибиною. Справжня молитва не відчуває часу, бо переносить нас у Божий вимір вічності, в якому часу немає. Далі спільноти по черзі провели молитви псалмами та виступили з християнськими піснями.

Вранці о. Михайло Іваняк, ЧНІ відслужив молебний чин на оздоровлення, а брати-студенти провели півгодинне розважання над текстом Святого Письма за методом св. Альфонса. Завершила молитовні чування та монашу прощу до Кохавини Архирейська св. Літургія, яку відслужив владика Венедикт.

Повідомив бр. Чарнель ЗМІЦСР, ЧНІ

Голови комісій УГКЦ розпочали новий Церковний рік

Молебнем до Богородиці за Боже благословення на новий Церковний рік розпочалася 15 вересня зустріч голів Комісій УГКЦ у приміщенні каплиці Митрополичих палат при соборі святого Юра у Львові. Молебень відслужив Вищокопреосвященний владика Ігор (Возняк), Архiepіскоп Львівський, єпископ-опікун для комісій УГКЦ.

У своєму пастирському слові владика Ігор наголосив, що, за прикладом Пресвятої Богородиці, яка радо відреагувала на запрошення архангела Гавриїла і сповнила Божу волю, як це читаємо у Євангелії від Луки, всі ми покликані служити Богові і Церкві. Часто наша діяльність може бути не зауваженою і тихою, але потрібно пам'ятати євангельську пораду, що «ми, слуги непотрібні, виконали все, що повинні були зробити». Владика заохотив до витривалості у щирому та відданому служінні, щоб духовно збагачувати наших вірних через різноманітну діяльність та присутність Церкви у різних вимірах не тільки церковного, але й суспільного життя.

На закінчення архієпископ Львівський подякував керівникові Відділу комісій УГКЦ о. Петру Раку за ініціативу

спільної молитви, а також усім присутнім, побажавши благословенної і плідної праці на славу Божу у цьому Церковному році, який з Божої волі починаємо.

Для Департаменту інформації повідомила с. Боніфатія ДЯКІВ

Прем'єра фільму: «Йосиф Сліпий. Молитва за Україну»

Греко-Католицька Церква розпочала нову сторінку в історії, зазначається в анотації до фільму.

Як розповів продюсер проекту Тарас Пастернак, у фільмі записано десятки живих свідчень священників, владик, які були близькими друзями Патріарха Йосифа, працювали поруч з ним у Римі, а також віднайдено та відреставровано унікальні документальні відеоматеріали 60-80-х років, що переносять глядача у часи життя Патріарха Йосифа. «Фільм розкриває прагнення та наміри Кир Йосифа, напрямки, в яких він здійснює свою працю, і результат тих зусиль», – підкреслив він.

У документальній стрічці згадується, зокрема, і про події Другої сесії II Ватиканського собору, де Ісповідник віри виступив з промовою та запропонував піднести Києво-Галицьку митрополію УГКЦ до гідності патріархату. «Це вперше в історії Української Церкви ідея Патріархату була поставлена прилюдно та чітко на такому всесвітньому форумі, де зібралось католицьке духовенство з цілого світу», – наголошують автори фільму.

Також фільм розповідає про велику п'ятирічну мандрівку, яку здійснив невтомний очільник Церкви, аби об'єднати розпоршених у світі українців. Подорожі Канадою, США, Колумбією, Венесуелою, Аргентиною, Австралією, Новою Зеландією та країнами Європи викликали хвилю піднесення серед української діаспори та привернули увагу світової преси. Патріарха зустрічали перші особи світу, зокрема, Генрі Форд у США та Жорж Помпідю у Франції.

Резюмуючи віхи діяльності Патріарха Йосифа, творці нової стрічки наголошують: «У 1980-му році Синод УГКЦ ухвалив Декларацію про неканонічність і недійсність рішення Львівського псевдособору 1946 року про ліквідацію УГКЦ. То була справа честі для Патріарха».

Документальний фільм «Йосиф Сліпий. Молитва за Україну» – це ще один спосіб вшанування видатної постаті в історії нашої Церкви та народу. Цей твір став продовженням циклу документальних робіт, присвячених 20-й річниці легалізації УГКЦ.

За матеріалами RISU

СОБОРИ МИРЯН В ХЕРСОНІ ТА ЛУЦЬКУ

Греко-католики з Одеської, Миколаївської, Херсонської, Кіровоградської областей та АР Крим зібралися 25 вересня у монастирі святого Володимира Великого в Херсоні, аби обговорити роль мирян у розвитку Церкви на території південної України. Першу частину Собору підсумував владика Василь (Івасюк), екзарх Одесько-Кримський. Він наголосив на важливості подальших роздумів над тим, як мирянам допомагати Церкві, брати участь в її розвитку, як використовувати свої таланти на благо Церкви та українського народу в цілому.

У другій частині Собору були заслухані свідчення мирян з різних міст адміністративної території Одесько-Кримського екзархату про життя, проблеми і досягнення громад та парафій. Зокрема, виступили миряни з Севастополя, Одеси, Євпаторії, Ялти, Алушты, Кіровограда, Чорнобаївки.

За підсумками Собору було прийнято рішення делегувати представників Одесько-Кримського екзархату на Конгрес мирян УГКЦ, який відбудеться в листопаді 2010 року в Києві з тим, щоб донести напрацювання херсонського собору до відома патріарха і всього церковного співтовариства.

На завершення Одесько-Кримський екзарх благословив усіх присутніх на подальшу роботу на благо Церкви і народу.

26 вересня Собор мирян відбувся в Луцькому екзархаті. Розпочався він Божественною Літургією, яку відслужив владика Йосафат (Говера), екзарх Луцький. З архиреем спільно молилося не тільки духовенство Волині та Рівненщини, а й представники всіх діючих парафій.

Засідання Собору розпочав молитвою і вступним словом владика Йосафат, привітавши насамперед всіх присутніх та наголосивши на особистому вкладі кожного у розвиток Церкви. Далі учасники Собору заслушали доповіді представників робочих секцій.

На закінчення владика подякував за підготовку та участь у Соборі, а також нагадав, що в листопаді відбудеться Конгрес мирян в Києві, на який з Луцького екзархату запрошені 25 осіб для представлення пропозицій і напрацювань місцевого Собору.

ВЛАДИКА ТАРАС (СЕНЬКІВ) ВІДВІДАВ УЧНІВ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЇ ШКОЛИ-ІНТЕРНАТУ

Днями Преосвященний владика Тарас (Сеньків), Апостольський адміністратор Стрийської епархії УГКЦ, завітав до загальноосвітньої спеціалізованої школи-інтернату для дітей із вадами розумового розвитку, що в с. Великий Любін на Львівщині. Тут владика відслужив Архирейську святу Літургію, після освятив фігуру Божої Матері, встановлену на шкільному подвір'ї. У своєму зверненні до дітей з нагоди цієї події архирей закликав: «Сьогодні, коли ми освячуємо фігуру Матері Божої, впишіть собі у своїх серцях одну велику правду – Марія є Матір'ю всіх і кожного з нас. А коли вашого серденька доторкнеться біль і смуток, прийдіть до Неї і скажіть їй просто: «Мамо!» Будьте певні – Вона вас почує і завжди допоможе».

Відтак Владика Тарас відвідав виставу, яку з нагоди цієї події підготували учні школи-інтернату.

РОЗПОЧАТО НОВІ БЕАТИФІКАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ

Минулого року Місія «Постуляційний центр беатифікації й канонізації святих УГКЦ» розпочала два нових процеси – о. Сремії Ломницького та о. Кирила Селецького. Окрім цього, Місія займається процесом 45 новомучеників, які постраждали за часів комуністичних переслідувань Української Греко-Католицької Церкви. Про це в інтерв'ю Релігійно-інформаційній службі України повідомив постулятор Місії о. Роман Тереховський.

ВІДБУЛИСЯ ПЕРШІ ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ УГКЦ В ІСПАНІЇ

24 вересня в Барселоні відбулися перші на території Іспанії діяконські свячення семінариста УГКЦ, який слугитиме для українських іммігрантів у цій країні. Дияконський сан прийняв з рук владика Діонісія (Ляховича), місцевого Апостольського візитатора, семінарист Тернопільської вищої духовної семінарії імені Патріарха Йосифа (Сліпого) Роман Шимон, приналежний до Тернопільської епархії УГКЦ, який протягом останніх двох років завершував навчання у Барселонській Соборній семінарії.

ОСВЯЧЕНО ВІДНОВЛЕНИЙ ПАМ'ЯТНИЙ ХРЕСТ

27 вересня з нагоди празника Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста Господнього на Лисій горі у Львові, поруч із Високим Замком, священнослужителями УПЦ та УГКЦ було освячено відновлений 5-метровий хрест, який був встановлений свого часу у пам'ять загиблих воїнів-афганців. Місяць тому над цим хрестом невідомими було вчинено акт вандалізму – його спилили. Проте воїни-афганці спромоглися, щоби спільними зусиллями відновити це хресте знамено.

В обряді освячення взяли участь чимало військовиків, учасників бойових дій в Афганістані (1979-1989 рр.), а також представники Львівської обласної організації Української спілки ветеранів Афганістану, які були ініціаторами згаданого заходу.

ПАПІ ПОДАРУВАЛИ ДВА МОТОЦИКЛИ DUCATI MULTISTRADA 1200

Папі Венедикту XVI подарували два позашляхові мотоцикли «Ducati Multistrada 1200», розмальовані в кольори ватиканського прапора. Поки що їх використовуватимуть жандарми з почесного ескорту.

Мотоцикли очікували Папу на вертолітному майданчику, куди понтифік прибув із Кастель-Гандольфо. Вони супроводжували його через сади до залу Павла VI на генеральну аудієнцію.

У СУЧАСНІЙ ІТАЛІЇ НАРАХУВАЛИ БЛИЗЬКО 200 ВІДЛЮДНИКІВ

На сьогодні в Італії проживає близько двохсот християнських відлюдників, і більшість серед них – жінки, повідомляє із посиланням на італійське щоденне видання «Avvenire» агентство КІРА. Дослідження на тему «Нові відлюдники» проведено соціологом Ісаакко Туріна з університету Болоньї.

Серед відлюдників зустрічаються священники, місіонери і монахи у віці 30-50 років, які, оселившись у пустуючих будівлях та древніх монастирських скитах, вирішили покинути світ і жити усамітнено. Найбільше таких відлюдників зареєстровано в північно-італійських католицьких єпархіях Падуї та Брешії, а також в дієцезії Ф'єзоле (Тоскана).

НА ФІЛІПІНАХ КАТОЛИЦЬКИЙ ЄПІСКОП ВІДМОВИВ В ЦЕРКОВНОМУ ПОХОВАННІ ГУБЕРНАТОРОВІ-МАСОНУ

Філіппінський католицький єпископ відмовив у церковному похованні губернатора провінції Квезон Рафаеля Нантеса, який загинув у результаті катастрофи вертольота. Губернатор був масоном, хоча народився в християнській сім'ї, передає «CatholicCulture.org».

«Жодної політики у рішенні Церкви немає. Я лише застосував на практиці церковний закон», – пояснив єпископ Еміліо Маркес, глава єпархії Люсени, центр якої знаходиться в столиці провінції Квезон. Владика зазначив, що заупокійну месу за загиблим губернатором відслужити неможливо, оскільки жодних ознак покаяння перед смертю він не виявив.

«Місцева католицька єпархія Люсени сумує разом зі всіма мешканцями Квезону, – додав прелат. – Ми надіслали наші співчуття сім'ї губернатора Нантеса відразу після того, як отримали сумну звістку про його трагічну загибель. І ми аж ніяк не забороняємо молитися за вічний упокій його душі», – уточнив єпископ свою позицію..

У ДАНІЇ ЗНАЙШЛИ ПАЛАЦ КОРОЛЯ-ХРЕСТИТЕЛЯ

Група данських археологів з Університету Орхуса виявила залишки резиденції короля Харальда Синезубого, який запровадив в Данії християнство в 965 році. Про це повідомляє газета The Copenhagen Post.

Знахідка була зроблена недалеко від знаменитого похоронного комплексу в Еллінге, де похований батько Харальда Синезубого Горм Старий - перший відомий король Данії. На місці резиденції Харальда вже розкопані залишки чотирьох дерев'яних будівель - так званих «довгих домів» і споруди, яка, за одними припущеннями, є церквою, а за іншими - власне королівським будинком..

НАУКОВЦІ ПІДТВЕРДИЛИ: МОЩІ У ВОДНЯНІ НЕ БАЛЬЗАМОВАНІ

У хорватському містечку Воднян на істрійському півострові зберігаються мощі святих Ніколозе Бурсе та Івана Оліні. Мощі часто також називали муміями з Водняну. Нові дослідження науковців відкинули твердження, що мощі святих начебто пройшли процес муміфікації.

Інститут патології зі Спліту (Хорватія) провів, з дозволу Церкви, повне дослідження мощей святих. На своє превелике здивування науковці не знайшли ніяких ознак муміфікуючих чи бальзамуючих речовин, а також ствердили, що у тілах святих присутні усі внутрішні органи.

Керівник дослідної групи доктор Шимун Анджелінович підписав висновок, що група науковців не може з наукової точки зору пояснити нетлінність тіл цих двох святих.

У ЗАКАРПАТТІ ВИЯВИЛИ ДРЕВНІЙ МОНАСТІР

Печерний монастир XI століття починають розкопувати в Мукачеві. За переказом, обитель була заснована двома ченцями, які прибули сюди з благословення преподобного Антонія Печерського.

Під час розкопок фахівці розчищать вхід, дослідять печери і лабіринт. Можливо, що всередині знаходяться поховання ченців. З часом тут планують відкрити скит.

Святіший Отець Венедикт XVI привітав українських паломників

Святіший Отець Бенедикт XVI привітав українських паломників, а також висловив співчуття постраждалим від повеней в Нігерії. Під час загальної аудієнції у середу, 29 вересня 2010 р. З уст Папи знову лунало привітання українською мовою. Вітаючи наприкінці зустрічі паломників з різних кінців світу, звертаючись до прибулих з України, Бенедикт XVI сказав: «Щиро вітаю українських прочан. Дорогі друзі, бажаю, щоб кожний із вас відчув живу присутність Бога у своїй Церкві. Від щирого серця вас благословляю. Слава Ісусу Христу!».

Промовляючи по-англійськи, Папа висловив співчуття постраждалим від повеней в північній Нігерії. «Думками повертаюся до великої гуманітарної кризи, яка нещодавно уразила Північну Нігерію, – сказав Венедикт XVI, – де приблизно два мільйони людей були змушені залишити свої домівки через велику повінь. Всім постраждалим висловлюю свою духовну близькість та запевняю їх ___в своїх молитвах».

Як священники можуть перемогти економічну кризу

Відомий італійський економіст Еторе Ґотті Тедескі, призначений нещодавно на пост президента Інституту релігійних справ, на сторінках щоденної газети «Оссерваторе Романо» проводить незвичний зв'язок між священством та економікою, розважаючи над роллю, яку може зіграти духовенство в подоланні економічної кризи.

Повчання в істині, – пише Ґотті Тедескі, – є невід'ємною частиною по-

кликання священника і синонімом інтелектуального милосердя. Роз'яснення сенсу життя і людських вчинків у світлі Євангелії сприяє порядності в економіці, а євангелізація веде до зміни мислення і перегляду економічних вчинків таким чином, що вони стають двигуном цілісного розвитку.

Як пояснює Венедикт XVI в енцикліці «Милосердя в істині», повчання має базуватися на істині і мати конкретний прояв у милосерді. Без істини будь-яке повчання перетворюється на порожній інтелектуалізм, а без милосердя – на марну трату часу та енергії. Багато хто намагається вчити, але мало хто знає, а ті, хто знає, часто говорять про інше, забуваючи про інтелектуальне милосердя, забуваючи про те, що католицтво зосереджене на зустрічі з Христом, а Церква – це Мати і Наставниця, відповідальна за етичний стан суспільства.

Якщо розуміння цього стане одним із плодів Священничого року, то й економіка прийде до оздоровлення. Неправда, що вихід із кризи полягає лише в перегляді економічних інструментів, тобто капіталізму і вільного ринку. Не самі вони, а їх неправильне використання викликало негативні наслідки. І таке помилкове використання народжується від нездатності людини наділяти їх сенсом. Пануючий нігілізм позбавляє життя сенсу, тому

позбавляються сенсу і знаряддя, які самі по собі є нейтральними. Завдання виховання полягає в поверненні сенсу всьому створеному, поверненні сенсу, яким люди повинні наділяти свої вчинки. І саме це – місія священника. Для вирішення маси проблем, у тому числі й економічних, необхідні не стільки талановиті економісти і політики з новими ідеями, скільки хороші священники, які роз'яснюють людині сенс життя і вчать прагнути до святості в будь-якій світській справі.

Згадана енцикліка Венедикта XVI має всі необхідні вказівки для того, аби прийти до економічних цінностей, що відповідають гідності людини. «Милосердя в істині» різко контрастує з пануючим нігілізмом. Читаючи її, ми розуміємо, що сенс життя і сенс власних вчинків, у тому числі і в галузі фінансів, може бути знайдений лише за умови, коли віддається пріоритет істині в порівнянні зі свободою. Інакше економічні інструменти набувають остаточної моральної незалежності, яка може спровокувати крах економіки, якщо не крах самої людини. І саме на священників покладається місія наставляти в цій істині, виховувати в людях особисту відповідальність. Арський пастир, – пише на закінчення своєї статті відомий економіст, – чудово зумів би перемогти економічну кризу.

Нове щодо Кумранських сувоїв

Італійські фізики дійшли висновку, що так звані Кумранські сувої були виготовлені там же, де їх знайшли в 1947 році, – на узбережжі Мертвого моря. Учені використали оригінальну методику фізико-хімічного аналізу, розроблену Джузеппе Папалардо з італійського Національного інституту ядерної фізики, який і керував дослідженням. Робота групи Папалардо над Сувоями Мертвого моря (поширена назва Кумранських ру-

кописів) триває, і висновки вчених досі не опубліковані в жодному рецензованому науковому виданні.

Отож, група Папалардо вирішила з'ясувати, де був виготовлений пергамент сувою Храмового, що містить вказівки Бога щодо будівництва Єрусалимського храму та релігійних обрядів, які в ньому слід проводити. Оскільки процес виготовлення пергаменту (а виготовляється він зі шкіри тварин) вимагає великої кількості води, вони вирішили з'ясувати, якою водою користувався виробник.

Учені вивчили сім невеликих фрагментів сувою Храмового. Шматочки пергаменту досліджували за допомогою рентгенівського випромінювання, а потім бомбардували пучками протонів за допомогою прискорювача елементарних часток. В результаті з'ясувалося, що хімічний склад води, яку використовував виробник пергаменту сувою Храмового, харак-

Матеріали сторінок 4-5 підготовлено за публікаціями сайту: <http://www.christiansprerel.org/>

терний для надзвичайно солоного Мертвого моря. Тим самим теорія про те, що сувої були виготовлені саме в Кумрані, а не привезені з іншого місця, отримала додаткове підтвердження.

За останні роки досліджень Сувоїв Мертвого моря вчені поділилися: одні вважають, що сувої були виготовлені в Єрусалимі; інші ж наполягають на традиційній версії, згідно з якою, їх виготовили ессени – юдеї-сектанти, що жили в Кумрані, на березі Мертвого моря, в період з III століття до Р.Х.

по I століття по Р.Х. Приблизно першої версії вважають, що сувої були виготовлені в Єрусалимі, а в печерах біля Кумрана їх просто заховали біженці, що рятувалися в I столітті по Р.Х. від римського карального походу. Що ж стосується самого Кумрана, то він, за цією теорією, був не «монастирем» ессенів, а звичайним поселенням ремісників-гончарів.

Самі Сувої Мертвого моря містять біблійні тексти єврейською та арамейською мовами, а також деякі апокрифічні твори.

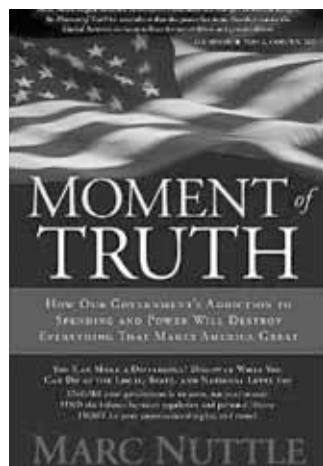
Колишній голова компартії хоче, щоб Китай став християнським

У 2002 році тодішній ко- респондент журналу «Time» Девід Аїкман запитав в інтерв'ю тодішнього главу комуністичного Китаю Цзян Цземіня, що би той хотів побажати на майбутнє своїй країні. Його відповідь шокувала Аїкмана – як, втім, і увесь світ: «Я хочу, щоб моя країна стала християнською».

Коли його запитали чому, його відповідь була дивним одкровенням. Як пояснив китайський керманіч, експертна група китайських вчених протягом двадцяти років вивчала проблему постійного відставання Китаю від Заходу в питаннях науки, індустрії та культури. Після дослідження всіх можливих причин вчені дійшли висновку, що саме

релігійна спадщина Заходу дозволила досягти таких висот. Ось їхня заява:

«Нас попросили з'ясувати, що є причиною успіху, по суті, навіть переваги Заходу у всьому світі. Ми вивчили всі можливі аспекти з різних точок зору – історичної, політичної, економічної і культурної. Спочатку ми думали, що вся справа – в потужних військових силах. Потім ми вирішили, що у вас – краща політична система; потім ми зосередили свою увагу на ваших економічних системах. Проте за минулі двадцять років ми виявили, що центром вашої культури є ваша релігія – християнство. Тому Захід такий могутній. Моральний фундамент християнства в соціальній і куль-

турній сферах життя дозволив з'явитися капіталізму, який потім переріс у демократію. І в цьому у нас немає абсолютно жодних сумнівів (цитата «Jesus in Beijing: How Christianity is Changing the Global Balance of Power», by David Aikman.)

Поширюючи все більшу економічну свободу, сучас-

ний Китай почав дуже широко використовувати цю потужну економічну силу, якою є звичайна свобода. І вже досяг значних успіхів. Проте, як вірно зрозумів Цзян Цземінь, Америку і Захід в цілому підняла на такі висоти не просто економічна свобода, а біблійний світогляд.

Вже шестимісячні малята здатні розрізнити добро і зло

Американські учені встановили, що вже у віці від 6 місяців діти здатні розрізнити добро і зло, пише «The

Telegraph». До такого висновку дійшли дослідники з «Infant Cognition Centre» при Єльському університеті, які попросили дітей різного віку вибрати персонажі, які поведилися добре або погано. Як наслідок – у більшості своїй діти вибирали «добрих» персонажів.

Під час одного з експериментів діти від 6 місяців до року дивилися мультфільм, в якому червона кулька з очима намагається піднятися на пагорб. У цей час жовтий квадрат допомагає їй, підштовхуючи ззаду, а зелений трикутник навпаки – намагається зіштовхнути кульку вниз. Експериментатори запитали, яка з геометричних фігур сподобалася дітям найбільше, і в 80 відсотках випадків діти вибрали квадрат, який допомагав кульці піднятися на пагорб.

Під час іншого експерименту одно-

річні малята спостерігали, як лялька-кролик намагається вихопити м'яча в іграшкової кішки, а другий кролик навпаки – хоче їй його повернути. Маленькі глядачі вирішили покарати кролика, який погано поведився, відібравши у нього цукерки, які йому дали раніше. Деякі малята навіть дали запотилничка нечемному кроликові.

Дані проведених експериментів спростовують гіпотезу таких психологів, як Зігмунд Фрейд, що нібито діти народжуються звичайними «аморальними тваринами» і набувають відчуття добра і зла в процесі вироблення умовного рефлексу. Професор філософії Пів Блум вважає, що в людині закладені етичні відчуття вже від самого початку життя. «Здається, якесь відчуття добра і зла знаходиться у нас у крові», – говорить він.

Знайдено невідому картину Рафаеля «Пресвята Родина»

Її виявлено в музеї італійського міста Модена, повідомляє «Reuters». Довгий час вважалося, що ця картина розміром 30 на 40 см була створена в XIX столітті на основі полотна «Пресвята Родина», також відомого як «Перлина». Проте вчені за допомогою сучасних методів атри-

буції змогли встановити, що автором картини є Рафаель.

На полотні зображено лише жіночу голову. Очевидно, ця робота була або одним з перших етюдів Рафаеля при створенні «Пресвятої Родини», або частиною значнішого за розмірами зображення – першого варіанту «Перлини».

Твір «Пресвята Родина» був задуманий і розпочатий Рафаелем, проте смерть у 1520 році перешкодила художникові довести справу до кінця. Картину завершив один із найталановитіших його учнів Джуліо Романо. Роботу придбав кардинал Іполіто д'Есте, однак невдовзі він продав полотно (зараз воно зберігається в мадридському музеї Прадо), залишивши у себе лише фрагмент, створений самим Рафаелем. У запасниках галереї д'Есте його і віднайшли через більш ніж чотири століття.

Мистецтвознавець Маріо Скаліні розповів, що в каталозі галереї постійно значилося зображення голови Мадонни; відомо було, що картину не продавали, проте знайти її не могли. Та якось увагу Скаліні привернула велика робота в розкішній різьбленій золотій рамі. Очевидно, що людина, яка так обрамувала картину, не вважала її копією XIX століття і знала, хто її автор, відзначив мистецтвознавець. За словами Скаліні, картину реставрували в XVII і XIX століттях, і лише сучасні технології дозволили розглядіти під шаром робіт «партачів» руку Рафаеля. Віднайдену картину оцінюють приблизно в 30 мільйонів євро.

Церква вимагає референдуму у справі гомосексуального «подружжя»

Католицька Церква в Аргентині домагається загальнодержавного референдуму у справі узаконення гомосексуальних «подружж». Законопроект, що легалізує зв'язки осіб однієї статі, якраз зараз обговорюється в місцевому парламенті – конгресі. Проект надає одностатевій парі численні соціальні пільги і не містить жодних положень, що стосуються усиновлен-

ня дітей.

Референдум є «розумним способом», оскільки «багато парламентаріїв працюють під тиском» – заявив єпископ-помічник архієпархії La Plata біля Буенос-Айреса Антоніо Маріно. Його висловлювання цитує газета «La Nación». Згідно зі словами єпископа, чимало сенаторів виступає проти закону, однак уряд чинить на них тиск,

щоб вони голосували за нього. А прийняття такого закону призведе до того, що Аргентина стане першою країною Латинської Америки, яка дозволить гомосексуальний «подружжя».

Від грудня минулого року п'ять гомосексуальних пар вже відвоювали у суді право на укладення «шлюбу», однак декілька з них згодом анулювали інші суди.

МОЛОДІ АМЕРИКАНЦІ ПОНАД УСЕ ЦІНЮТЬ СІМ'Ю

Соціологічне дослідження так званого «покоління нового тисячоліття», тобто американців, які народилися між 1980 і 1991 рр., виявило, що молоді американці понад усе цінують сім'ю. Опитування проводилося серед 1200 представників цього покоління – найчисленнішого за всю історію країни. На перше місце у списку цінностей 61% опитаних поставив сім'ю, 25% – друзів, 17% – освіту, 16% – роботу або кар'єру, 13% – чоловіка або коханця (коханку), 13% – духовне життя або релігію. Крім того, у списку названих цінностей фігурували гроші і щастя (по 12%), турбота про дітей (11%), здоров'я (10%), суспільна діяльність та особистий добробут (по 9%), майбутнє, природа (по 5%), вільний час (4%). Загальна сума перевищує 100%, оскільки можна було вибирати по декілька цінностей.

Найчастіше сім'ю називали білошкірі, з вищою освітою, одружені і такі, що дотримуються християнського життя. Друзів на перше місце частіше ставили ті, хто народився ближче до 1990-го, з вищою та середньою освітою, білошкірі та азіати, більш забезпечені та неодружені/незаміжні. Здоров'я найважливіше для народжених на початку 1980-х, з середніми і високими доходами, переважно іновірівців. Щастя на перше місце частіше ставлять багатії, жителі західних штатів, які не вважають себе християнами. Майбутнє найчастіше згадують чорношкірі та неодружені/незаміжні.

КИТАЙЦІ СТВЕРДЖУЮТЬ, ЩО ЗНАЙШЛИ НОВІ КОВЧЕГ

Китайські вчені стверджують, що нарешті знайшли залишки Ноевого ковчегу. Знаходяться вони на висоті 4000 м на горі Арарат у Туреччині. За даними вуглецевого аналізу, цим залишкам – близько 4800 років.

У тому, що це залишки легендарного біблійного корабля, археологи впевнені на 99,9%, пише АРР. За своєю структурою виявлений ковчег складається з декількох приміщень, в яких, як припускається, і були поміщені різні види тварин.

Місце, де виявлені уламки, незаселене, тому вчені унеможливають припущення, що знахідка може виявитися просто древнім зруйнованим житлом.

ЗЛОДІЙ У СУТАНІ

Поліція Риму заарештувала громадянина Венесуели, який, видаючи себе за священника, намагався викрасти цінні бібліотечні книги. 57-річний зловмисник у сутані зайшов до бібліотеки Вищого англійського коледжу – заснованої в XIV столітті семінарії для католиків в Англії та Уельсу, проникнувши в будівлю разом з групою семінаристів та професорів, і намагався винести сім старовинних фоліантів, вартість яких складає 25 тисяч євро, повідомляє «Catholic World News».

Самозванець у сутані викликав підозріння в віцекантора коледжу, і той викликав поліцію. Поліціянти зупинили злодія при виході з будівлі, однак злочинець спробував втекти. Він настільки «ужився в роль», що коли вартові порядку наздогнали його і затримали, він «благословив» їх. Представник римської поліції повідомив також, що венесуелець і раніше намагався красти, видаючи себе за клирика, старовинні книги та твори мистецтва.

ФРАНЦІЯ: ФІЛЬМ ПРО ВИКРАДЕНИХ І УБИТИХ ІСЛАМІСТАМИ ЧЕНЦІВ ЗБИРАЄ ГЛЯДАЧІВ

Фільм французького режисера Ксав'є Бовуа «Про богів і людей» зібрав мільйон глядачів за два тижні. Фільм заснований на реальних подіях і розповідає історію семи алжирських монахів-трапістів, викрадених і вбитих ісламістами в 1996 році.

Картина отримала головний приз на Канському фестивалі і представлятиме Францію на премії «Оскар» (у номінації «Кращий фільм на іноземній мові»).

Генеральний директор кінокомпанії «Mars Distribution» Стефані Селерсьє зізналася агентству «Франс-прес», що сама не чекала настільки швидкого успіху картини. Селерсьє відзначила також, що, на її думку, «Про богів і людей» - «глибокий фільм, фільм про смерть, про поклоніння».

КАНАДСЬКИЙ СВЯЩЕНИК ЗАПИСАВ ДИСК ДЛЯ ФОНДУ «ДОПОМОГА ЦЕРКВІ В ПОТРЕБІ»

Відомий квебекський католицький священник і співак Робер Лебель записав новий диск для благодійного фонду «Допомога Церкві в потребі». У альбомі під назвою «Втішайте народ мій!» увійшло дванадцять найвідоміших пісень священника.

«Я вирішив співпрацювати з фондом «Допомога Церкві в потребі», тому що його служіння слабким і незахищеним я вважаю дуже важливим, - заявив Лебель. - Адже і в Діях апостолів, і в посланнях Павла є заклик допомагати малозабезпеченим співнотам».

Робер Лебель народився в 1949 році. У 1976 році він був рукоположений в священники, а в 1979-му - випустив свій перший альбом. За тридцять років своєї творчості Лебель продав близько 200 000 касет і дисків. Зараз він широко відомий у всій Канаді, його музику можна почути в Квебеці практично на кожній месі. Лебель також писав пісні для Всесвітнього дня молоді в Торонто (2002) і Міжнародного Євхаристійного конгресу в Квебеці (2008).

Стати добрим і ревним свідком Ісуса Христа

Інтерв'ю з Владикою Венедиктом (Алексійчук)

Єромонах Венедикт (у світі – Валерій Алексійчук) Студійського уставу, приналежний до Святоуспенської Унівської лаври, згідно з вибором Синоду Єпископів УГКЦ, призначений єпископом-помічником Львівської архієпархії. Цей вибір потвердив Святіший Отець Венедикт XVI, надаючи новому владіці титулярний престол Джерманічана.

Інтерв'ю взято ще перед єпископською хіротонією, яка відбулася 5 вересня 2010 року в Архикатедральному соборі святого Юра.

– Владико, розкажіть, будь ласка, чи було рішення Синоду Єпископів УГКЦ про обрання вас єпископом несподіванкою і які почуття вирували у вашому серці та ваших думках?

– Якщо говорити, що це було для мене великою несподіванкою, то, звичайно, це не так, бо завжди стараюсь у своєму житті приймати все, що стається, як із рук Божих: чи якщо йдеться про якісь, з людської точки зору, приємні новини, чи не зовсім приємні. Стосовно тої чи іншої події у нас завжди з'являються якісь емоційні реакції, і ми повинні знати й розуміти свої почуття, навчатися у мирі приймати все, що Бог нам посилає. Почувши про це рішення Синоду, я намагався з вірою прийняти те, що Господь хоче бачити мене на цьому місці в цей етап мого життя.

Пригадую, як я був настоятелем невеличкого монастиря і не дуже тоді цього бажав, бо, як відомо, з цим пов'язано багато клопотів і що це передбачає велику відповідальність. Я тоді казав своєму духовному отцю, що хотів би бути звичайним єромонахом, молитися і слухати. А він мені на те: «Бог хоче бачити тебе тепер настоятелем і хоче тебе на цьому місці освячувати і спасати». Я тоді подумав: «Боже, якщо Ти хочеш спасати мене на місці настоятеля – нехай так буде!» Тому, коли я дізнався про це проголошення, то хоча не почувався і не почувався гідним цього служіння (а хто міг би почуватися гідним?!), однак прийняв це рішення Церкви. Якщо Бог хоче спасати мене в такому сані і на такому місці, то Він краще бачить, що саме це місце є місцем мого освячення і спасіння. Довіривши все Господеві, в якого і «волосина з голови не впаде», коли на це не буде Його волі, я цю звістку старався сприйняти доволі спокійно. Бо ж у монашестві є золоте правило: «У цьому житті не дуже чогось прагни і не дуже від чогось тікай».

– Владико, яким було середовище у якому ви виховувалися?

– Я родом із Рівненщини, де народився, виріс, завершив навчання у школі та медичному училищі і перебував до своєї свідомості двадцять років. Моя мама була вчителькою, а батько працював будівельником. Маю молодшого брата і сестру, які вже тепер одружені та виховують дітей. Після служби у війську я переїхав до Галичини, де активніше включився в життя Церкви і почав провадити глибше духовне життя. Моя родина була віруючою, тому основу для мого християнського життя дала мені саме вона. Від своїх батьків я дістаю правильне розуміння загальнолюдських і християнських цінностей. Не можу також пригадати собі навіть миті свого життя, коли я почувався б нелюбленим з боку батьків. Тому маю надзвичайно глибокі почуття вдячності до них, хоча їх уже немає в живих: батько трагічно загинув, а мати відійшла до Господа внаслідок тяжкої хвороби.

– Чи став вам у пригоді фах фельдшера, який ви здобули перед навчанням у семінарії?

– Насамперед хотів би сказати,

що я любив свою роботу фельдшера. Спершу працював на швидкій допомозі, їздив на виклики. А вже будучи ігуменом, піклувався про здоров'я братів, бо був першим, до кого вони приходили за порадою, і не один раз ставив діагноз їм і лікував їх. Своє знання і освіту використовував як знаряддя для служіння братії. Мені дорога і цікава будь-яка людина (приємно мати справу з різними людьми): завжди, як міг, я старався послужити ближнім. Тому й вивчав свого часу медицину, а пізніше відчув покликання стати священником. Бажання допомогти людині, турбуватися про неї було в мене завжди, але в різні періоди мого життя воно виявлялося по-різному.

– У який момент свого життя ви відчули покликання до священства?

– Часто люди можуть поділитися тим, що вплинуло на їхнє покликання: якийсь священник, якась проповідь, прочитана книжка чи реколекції. В мене такого не було. У моєму житті ніколи не було якихось особливих знаків Божих, Господь не промовляв до мене в незвичайний спосіб. Я завжди старався побачити Бога, який діяв у будь-яких обставинах мого життя. Тому коли говорити про покликання, то воно в мене дозрівало поволи. Думаю, що мене привів до священства, а опісля до монашества пошук ідеалів. Я був ідеалістом і дотепер ним є. Бажання жити життям ідеальним, християнською мовою – досконалим, привело мене до монашества. А монашество було і є для мене найкращим способом для життя у Христі.

– Чому саме ви обрали монастир Студійського уставу?

– У світі кажуть, що коли дві особи протилежної статі познайомилися і закохалися, то вони почувуються на сьомому небі від щастя. Думаю, що коли людина відчує своє покликання, що Бог її кличе, то має бути від щастя на сімнадцятому небі. Так було і зі мною. Я поступово відкрив для себе, що Студійське монашество – це те місце, де Господь мене кличе, де я можу жити своїми ідеалами, шукати, пізнавати Бога, – місце, де я можу освячуватися і спасатися. Що більше я живу монашим життям, то більше я закохуюся в нього.

– Розкажіть, будь ласка, про ваш досвід душпастирського на теренах Білорусії.

– Якось склалося так, що я більше душпастирював поза Україною, ніж у ній самій: у Білорусі, в Полоцьку, де ми заснували свій монастир і де я служив у парафії, а також у Вітебську, Гомелі та Бресті, а також в Канаді. Поза життям у монашій спільноті, якщо так можна висловитися, я провадив місіонерську діяльність. Моє життя тоді було багате на безпосередні контакти з людьми, на починання і розвиток нових парафій.

Із власного досвіду і внутрішнього переконання можу сказати, що кожна людина шукає Бога. Ми можемо окреслити ту чи іншу особу як віруючу чи невіруючу, але, як каже Тертуліан, «кожна душа за

своєю природою є християнкою» і тому прагне Христа. Я переконався у тому ще в Білорусі. Наше завдання як Церкви, а мене як душпастиря – допомогти кожній людині пізнати Бога, відкрити Його для себе та зустрітися з Ним. З одного боку, людська душа прагне Бога, шукає Його, а з іншого – я, як «фахівець у Божій сфері», мав би Його «дати». Тоді я побачив, що свідомо чи несвідомо всі люди мають справу за Богом, і переконався, що коли допомогти людям Його пізнати, то вони Його приймають.

– Що найбільше вам запам'яталося з ігуменського служіння?

– У мене не було особливих моментів, бо кожна мить мого ігуменського життя була мені дорога і я вбачав у ній нагоду для служіння. Я завжди мав добрі і приємні стосунки з братією, завжди почувався затишно у своїй монашій спільноті і дедалі більше цінував своє монаше життя, так би мовити, добирався на те «сімнадцяте небо». Після закінчення свого ігуменського служіння хотів трохи пожити в монастирі, не маючи якихось особливих обов'язків (бо ігумен має вирішувати багато адміністративних та інших відповідальних питань), завжди хотів більше часу присвятити поглибленню свого духовного життя і служіння братії та іншим людям, як вже згадував на початку розмови. Але сталося інакше...

– Ви покидаєте монастир і розпочинаєте нове подвижництво. Чи є у вашому серці певний смуток, адже в одному з інтерв'ю ви говорили про те, що монах – це Марія, яка сидить біля стін Христа і слухає Його. Тепер, мабуть, вам доведеться бути схожим на Марту?

– Я, може, і покидаю монашій стіни, але не покидаю монашества: будучи монахом, виконуватиму єпископське служіння. Коли говорити про євангельських Марту і Марію, то переконаний, що пізніше Марія могла бігати й клопотати більше, ніж Марта, однак на початку вона сиділа біля ніг Христа, щоб вслухатися, що саме Господь від неї хотів. Так і тепер у моєму єпископському служінні я мав би ще більше сидіти біля ніг Христа, щобби вслухатися, що саме Бог хоче від мене, як я маю діяти і чинити. Все це ще більше спонукає мене до налагодження тісніших стосунків із Господом, до глибшого життя у Бозі, щоб у Ньому пізнавати, як маю служити Йому, Церкві та людям.

– Хто зі святих у вашому духовному житті є взірцем для наслідування?

– Крім мого покровителя, св. Бенедикта, який, закономірно, слугує мені взірцем для наслідування, дуже близькі моєму серцю є наші українські святі страстотерпці Борис і Гліб, котрі цілковито довіряли Богові. Вони були впевнені, що «жодна волосинка не впаде з їхньої голови, якщо на те не буде Божої волі». Тому вони для мене є взірцем уповання і покладання на Бога, взірцем свідомості того, що нашу надію в цьому житті не можна покладати ні на людей, ні на знайомих, ні на структури, а

лише – на Христа.

– Згідно з рішенням Синоду Єпископів УГКЦ та потвердженням Святішого Отця, ви обрані єпископом-помічником Львівської архієпархії. Якими будуть ваші перші кроки як єпископа-помічника?

– У мене буде свій єпарх – Високопреосвященніший владика Ігор, і коли я матиму якісь ідеї чи пропозиції, чи вже їх маю, то все це представлятиму йому. Думаю, що «включуся» в життя архієпархії. Не вважаю, що потрібно робити якісь великі зміни, особливо зовнішні. Зовнішні зміни багато не дають, а ось коли людина внутрішньо перемінюється!.. Якщо говорити про плани, то моїм бажанням є праця з людьми: священниками та вірними архієпархії. Тому великим пріоритетом свого служіння я бачу людину, яка має стати добрим і ревним свідком Ісуса Христа.

– Відомо про вашу любов до східної традиції. Як ви плекатимете її у єпископському служінні?

– Для мене східна традиція є важливою не тому, що зумовлює певний спосіб відправлення богослужіння, а тому, що вона дає мені пережити досвід Бога. Традиція мені дорога, бо є джерелом мого духовного життя. Так як дорога мені моя українська мова, бо дає мені нагоду спілкуватися з близькими мені людьми, так як потрібний мені кисень, яким я дихаю, так і східна традиція для мене є важливою і необхідною, бо завдяки їй можу жити духовно – це спосіб моїх стосунків із Богом. І тому, коли говорити про те, чи берегти ми і відновлюватимемо традицію, то, звичайно, що так. Я буду обережати і плекати те, що будує мої стосунки з Богом.

– На одній із конференцій ви мали доповідь про зіцелення від заподіяних ран. Яку рану ви бачите в суспільстві, що потребує зіцелення?

– Найбільшою раною, на мій погляд, є те, що люди не почувуються любленими Богом і не усвідомлюють тієї величезної любові, яку до них має Господь. Це відбувається з різних причин. Найбільш поширеною є та, що часто в сучасному світі батьки не обдаровують своїх дітей любов'ю. Якщо людина не пережила того, що її любили, то вона ніколи не стане здатною любити інших. Погляньте на сучасний світ: яке ставлення дітей до батьків і навпаки, які стосунки серед політиків, скільки розлучень! Бачимо брак переживання досвіду Божої любові і, внаслідок того, брак життя нею. І хоч це прикро казати, але досить часто ми, християни, не є виразними знаками присутності тієї Божої любові. Саме тому гаслом свого єпископського служіння я взяв слова з Іванового послання, які також є і в Божественній Літургії перед Символом віри: «Любі, любімо один одного, бо любов – від Бога, і кожен, хто любить, народився від Бога і знає Бога» (1 Ів. 4, 7). Я хотів би, щоб ми дедалі більше пізнавали ту Божу любов, з якої створена людина, – незбагненну любов Ісуса Христа, який віддав життя не за нас, праведних, а за грішних. Погляньмо, скільки у нас, християн, є неприязні до інших осіб, осудження, а то і ворожнечі. Водночас погляньмо на Христа: Він возлюбив нас ще як грішників! Я думаю, що ця рана є в усіх нас тільки тому, що ми не свідомі Божої любові, а очікуємо і шукаємо її деінде, шукаємо і не

знаходимо, бо ніхто, крім Бога, її дати нам не спроможний. Думаю, що Церква ще себе вповні не показала як виразник Божественної любові до всього людства і до кожної людини зокрема.

– Що буде зображено на вашій гербі?

– На гербі буде зображено три мої батьківщини: перша – це моя Батьківщина, Україна, її символом є Оранта з Софії Київської; друга – моя мала батьківщина, Рівненщина, в гербі якої є рівнораменний хрест; а третя – моя духовна батьківщина Свято-Успенська Унівська лавра.

– Знаємо, що Унів став місцем об'єднання людей різних конфесій. Чи плануєте ви цей миротворчий дух Унева реалізувати у Львівській архієпархії?

– У моєму житті Бог давав мені можливість зустрічатися з різними особами. Маю друзів і знайомих серед вірних Греко-Католицької Церкви в різних державах, певний досвід співпраці з Римо-Католицькою Церквою (свого часу спілкувався як з ліберальними, так і з консервативними її представниками) і є багато приятелів з різних монашій спільнот серед римо-католиків. Також маю приятелів у різних Православних Церквах і знайомих серед протестантів. Мені було завжди важко зрозуміти, чому люди з одного боку прагнуть Бога і бажують жити християнським життям, читають те саме Євангеліє, а з іншого – так негативно налаштовані одні до одних. Однак тепер дедалі більше переконуюся, що часто ми живемо своїми стереотипами та упередженнями. У певну мить свого життя я пережив велику радість, що належу до Української Греко-Католицької Церкви, яка є реальним знаком і символом єдності. Дивлячись на нас, греко-католиків, можемо побачити відкритість, стремління і справу за єдністю, яких немає ні в кого іншого. Однак думаю, що ми, як греко-католики, ще не вповні усвідомили цю свою специфічну місію, яку на нас поклав Господь, – свідчити про те, що Церква може і має бути єдиною.

– Якою буде основна думка вашого першого звернення до людей?

– Возлюбімо один одного!!!

Розмовляв отець Павло ДРОЗДЯК

ної нетерпимості на пострадянський Україні 90-х років можна було б навести чимало.

Релігійна нетерпимість дали димить

Вона проявилася, зокрема, напередодні візиту до України Папи Івана Павла II влітку 2001 року. Тоді дехто з віруючих «канонічної Церкви» навіть обзивав Понтифіка «антихристом», «зłodієм православних душ», а один із ієрархів УПЦ (МП) публічно, на телевізійну камеру, висловив бажання, аби Папі Римському не пощастило приземлитися в Києві, аби йому щось сталося ще поза межами повітряного простору України.

Додав до цього свого шеляга і митрополит Одеський й Ізмаїльський Агафангел. Він звернувся тоді до своїх овець словами: «С тревогой ожидает православна Одещина приезд Римского понтифика» і закликав «во всех храмах ежедневно совершать акафистное пение Святителю Николаю, архиепископу Мир Ликийских, Чудотворцу, об отражении нашествия латинян...» («Независимая газета» - Религия, 14.06.2001).

Такий «молитовний» заклик Агафангела на порозі третього тисячоліття був справжнім

гела в Одесі («Радіо Свобода», 30.07.2010). Росіяни Гундяев і Саввін – однодумці; зокрема, якщо мова – про реалізацію концепції «русский мир» в Україні.

У своїх публіцистичних статтях народний депутат України Ігор Гринів наводить спогад колеги, народного депутата Ярослава Кендзьора, який свого часу зустрів нардепа і митрополита Агафангела в одній особі в ресторані Верховної Ради України. Був Страсний четвер. Владика попивав коньяк і споживав вуджину. На зауваження Кендзьора про дотримання Великого посту одеський святий отець цинічно відповів: «Для прохвоста нету поста!» Дуже оригінальна самохарактеристика...

УГКЦ – «ворог українського народу»?

В листі до міської влади Одеси владика Агафангел аргументував, що «немає жодної необхідності» дозволяти греко-католикам мати свій власний храм, і повчає чиновників, що «унія завжди була насильством над сумлінням українського та білоруського народів». Можливо, декого із чиновників духовний отець і переконав, зокрема, тих, які знання про історію

сїї, і насамперед – про Українську Греко-Католицьку Церкву: вона ж, як відомо, плекає серед своїх вірних український патріотизм, богослужіння відбуваються українською мовою. Натомість УПЦ (МП) і далі є, на жаль, знаряддям русифікації України.

Що ж до активності митрополита Агафангела, то вона, схоже, живиться минулим і сучасним. Це – традиційне московсько-російське недовір'я до інших християнських конфесій на постсоветському просторі, який Російська церква вважає своєю «канонічною територією». Згадаймо: під час окупації Галичини у 1914 році брати-слов'яни з Півночі подбали насамперед про обезголовлення Греко-Католицької Церкви, запропоривши митрополита Андрея Шептицького в тюрму углиб Росії. Аналогічно поступили органи НКВС у 1945-1946 роках, заарештувавши всіх єпископів УГКЦ. Російська православна церква потирала руки і, як могла, допомагала в цьому.

Сучасне джерело сміливості для таких, як одеський владика, виступати проти співгромадян греко-католиків – публічні одкровення таких політиків, як міністр освіти й науки України Дмитро Табачник. Він теревенить (враження, що навіть цього бажає) про протистояння в Україні між «римсько-уніатсько-галиційським» та «російсько-православним» етносами (і цивілізаціями). Але в цих розумуваннях стільки «правди» «також історика» Табачника, як, скажімо, у спробах протиставити «римсько-баварсько-католицький» етнос на півдні Німеччини «прусько-протестантському» етносу на півночі ФРН. Насправді це підступна цілеспрямована антиукраїнська пропаганда, що відгонить сучасним манієвством, замішаним на російських неоімперсько-націоналістичних дріжджах. Її мета – сприяти реалізації концепції московського патріарха Кирила про «русский мир», складовою якого є, крім росіян, також українці та білоруси; навіть молдаван до цього причепили, мовляв, «ми – єдиний народ». Це спроба повернути Україну в стан малоросійства, звичайного придатка Росії. В такому контексті співгромадяни греко-католицького віросповідання в Україні є для табачників та агафангелів ворогами малоросійства, тому їм треба, принаймні, заборонити мати свої храми, щоб молитвою на рідній мові не «принижували» російське православ'я. А далі побачимо...

Так міркують деякі світила УПЦ (МП), насамперед, митрополит Одеський й Ізмаїльський. Врешті-решт, запитуєш себе: чи є живим серед православних владик Харкова, Одеси та в інших містах України таке поняття, як милосердя – наріжний камінь євангельського вчення, яке проповідував Ісус Христос? Чи є взагалі виразом до потреб співгромадян – християн іншого віросповідання? Чи далі панує наука: «не пущать и запрещать»?

До речі, в Харкові храм для вірних Української Греко-Католицької Церкви, бодай з труднощами, проте будують. Міські чиновники збагнули, що краще сприяти міжконфесійному миру, ніж мати протистояння. Сподіваємося, що не забракне здорового глузду й чиновникам Одеси.

Іван ГВАТЬ

«Євангеліє» про... «не пущать и запрещать».

Кілька тижнів напередодні чергової річниці страшного теракту у Всесвітньому торговельному центрі в Нью-Йорку невідомий досі проповідник із американського штату Флоріда Террі Джонс тримав у напрузі практично весь світ: він погрожував прилюдно спалити примірники священної книги мусульман – Коран, вважаючи, що ця релігія – від нечистого. А коли в світі полегшено зітхнули, що проповідник схаменувся і своєї обіцянки, яка призвела би до масових заворушень серед мусульман світу, не виконав, «Радіо Свобода» інформувало про вимогу єпископа Української православної церкви (МП) митрополита Одеського й Ізмаїльського Агафангела (Саввіна), щоб нашкодити Українській Греко-Католицькій Церкві.

Піар Террі Джонса вдався: хоча б на кілька тижнів, але він став відомим на весь світ! Завдяки своїй ненависті до інакво-віруючих. Йому навіть начебто пощастило довести правдивість (американської) приповідки: «Неможливо стати банкрутом, якщо торгуєш Богом».

Та повернімося на «грішну» землю України. Митрополит Агафангел прилюдно спалювати «уніатські книги», напевно, не збирається, але греко-католиків не терпить. Лише так можна зрозуміти його звернення до міської влади Одеси з проханням-вимогою заборонити будівництво храму для віруючих УГКЦ, яких у місті й околиці проживає близько 10 тисяч. Це – громадяни України, платники податків, а, отже, рівні в правах (і обов'язках) із співгромадянами інших конфесій.

В храмах греко-католиків не п'ють, не сквернословляють, а моляться Богу. Хіба ж це не привід піти їм назустріч? Виглядає, однак, що в УПЦ (МП) ще діють ієрархи з дивною наукою щодо інших християнських конфесій: «Не пущать и запрещать».

доносу передрукував журнал «Огонёк», тож Никодима поспіхом перевели до Харкова.

Оговтавшись «в связи с переходом на другую работу» і наповнивши порохівницю новим порохом, у червні 2001 року цей митрополит звернувся з листом до тодішнього керівника Харківської області, нині покійного Євгена Кушнар'ова з проханням не дозволити будівництва на території Харкова греко-католицького храму. Аргументація наводилась типово советська: зведення культової споруди єдиної в місті парафії Української Греко-Католицької Церкви може призвести «до розпалювання міжрелігійної ворожнечі, а також принизить і образити православних» (УНІАН, 18.06.2001).

Виникає запитання: а що зробив від себе митрополит Харківсько-Богодухівської єпархії УПЦ (МП) Никодим, аби вишпекати серед своїх вірників толерантне ставлення до співгромадян іншого віросповідання?

Аргумент, що, мовляв, зведений для греко-католицьких християн храм у Харкові «принизить» православних віруючих, є або проявом фундаменталізму (екзальтованої зарозумілості) владика, або наявністю мегакомплексу меншевартості. Якщо кожна гілка християнської релігії матиме у містах і селах України свій храм, то невже це буде образою для православних? Чому російські православні храми у містах різних країн Західної Європи не викликають обурення тамтешніх католиків чи протестантів?

Та навряд чи такі запитання релігійні фанатики-фундаменталісти здатні сприймати на рівні здорового глузду. А подібних прикладів релігій-

воленням із середньовіччя – часів міжрелігійних воєн з гаслом: кого володіння, того й релігія. Та ось Папа приїхав, помолився разом з греко- і римо-католиками України, – і «нашествие латинян» скінчилося якось без «крадіжки» православних душ. До цього ніхто навіть і не подумався!

Автор цих міркувань уже зга-

Церкви в Україні почерпнули виключно з советських публікацій.

Варто також нагадати, що реакція керівництва РПЦ (МП) у Києві на звернення митрополита Агафангела була незвичною: як керуючий єпархією, він, мовляв, висловив свою особисту думку і вона не відображає офіційну позицію Церкви.

Цікаво, відколи це в керів-

Секретар УПЦ МП Миколай Данилевич, даючи інтерв'ю «Радіо Свобода», сказав: «Митрополит Агафангел висловив свою особисту думку, як керуючий єпархією, і вона не відображає офіційну позицію церкви». Не погоджується із цим релігієзнавець Віктор Єленський. Він вважає заяву одеського митрополита незаконною: «Заява митрополита Агафангела проти греко-католицького храму в Одесі є порушенням законодавства і спробою підірвати конфесійний мир в Україні. Аргументи його є негідними, бо скільки б не було в місті греко-католиків чи представників іншої конфесії, вони мають право на вираження своїх релігійних почуттів. За логікою Агафангела православних храмів ніколи б не було в Тегерані, Ріо-де-Жанейро та Антарктиді» (Фото Андрія БАШТОВОГО «Радіо Свобода»).

дував про постать одеського владика з нагоди останнього візиту до України патріарха Московського Кирила, який кілька днів гостював в Агафан-

ництві (Російської) УПЦ (МП) панує такий лібералізм? Мабуть, лише тоді, коли її єпископи з погордою, навіть із ненавистю, висловлюються про інші конфе-

БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

24) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, греко-католик, 21.07.1967 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 62 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не має; (10) – мовчазний, нерішучий, чуйний, відвертий, практикуючий християнин; захоплення, інтереси: – духовна література, музика, футбол, природа, мистецтво; (11) – поборжна, любляча господаря; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – художня різьба по дереву; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-816-30-35.

25) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – ширий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний; захоплення, інтереси: – наука, спорт, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, щира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП, з дитиною; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-906-76-55.

26) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 06.05.1971 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 74 кг.; очі – світло-сині; волосся – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – керівник; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, військові види спорту, правозахист, політична діяльність; (11) – щастя, здоров'я; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – директор; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – м. Київ; проживаю: – м. Трускавець; контактний телефон: +3-(093)-594-48-99.

27) група «Н»: ЄВГЕН. Українець, греко-католик, 28.05.1957 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – задовільний; (8) – паління; (10) – відповідальність, серйозність, правдивість, життєрадісний; захоплення, інтереси: – релігійна література, природа, готування; (11) – чесна, відповідальна господаря; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – прац. пенсіонер, заочне навч. на катехитич. курсах; (15) – матер. – середньо, житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: 221-08-82.

28) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, православного обряду, 03.12.1968 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 72 кг.; очі – коричневі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – захоплення, інтереси: – англійська мова, спорт; (11) – порядність, бажання створити сім'ю; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – екскурсовод, туризм, працевлаштув. за кордоном; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-265-29-56.

29) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 18.05.1988 р.н.; ріст – 180 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – добрий, спокійний, чуйний; захоплення, інтереси: – музика, філми, природа, подорожі; (11) – порядність, відвертості, взаємодвіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – слюсар-сантехнік, електрогазоварник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-450-13-56.

30) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 21.06.1963 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 90 кг.; очі – сині; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – чесний, розсудливий, уважний; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, сауна; (11) – радісна, розсудлива, до 40 років; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – кухар, будівельник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – с. Підгайчики; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-457-41-89.

31) група «Б»: МИХАЙЛО. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не має; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, ввічлива, спокійна; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – отримав церковне уневаження подружжя; (15) – сину 16 років; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(097)-496-27-77.

32) група «Н»: ВОЛОДИМИР. Українець, греко-католик, 14.02.1951 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 90 кг.; очі – зелені; волосся – посивіле; (7) – задовільний; (8) – не має; (10) – відповідальний, добрий, чесний; захоплення, інтереси: – різноманітні, в т.ч. історія, переклад, комп'ютер, музика, авто; (11) – львів'янка до 55-ти років, добра, господаря; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – інженер; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-416-92-34.

33) група «Н»: ОЛЕГ. Українець, греко-католик, 29.09.1973 р.н.; ріст – 171 см.; вага – 68 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – порядність, чесність, акуратність, відповідальність; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, заняття спортом, читання; (11) – доброзичлива, чуйна, врівноважена; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – товарознавець; (15) – матер. незалежний, проживаю з мамою комфортно; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-672-46-26.

ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Любові Вам всім і щастя!

Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО – 325365; код отримувача – 2195527115; р/р – 2620901949932; Галімура І. П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення пла-

тежу: поповнення рахунку.

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000 Координатор КЗНДР Олександр РОМАНЮК.

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ!

1) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у

дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-43-97 за вказаним вище графіком роботи;

2) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон; - не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неухважність надсилають кошти на інший рахунок;

- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

3) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, аніж до кінця кожного місяця.

ЖІНКИ:

47) група «Н»: ІРИНА. Українка, греко-католичка, 11.02.1970 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 74 кг.; очі – сіро-голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – доброзичлива, врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, книжки, англ. мова; (11) – впевнений в собі, рішучий, ширий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – біолог, працюю в медицині; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-834-89-16;

48) група «Н»: ГАЛИНА. Українка, греко-католичка, 19.04.1978 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – відповідальна, з почуттям гумору, доброзичлива, товариська; захоплення, інтереси: – вишивання, подорожі в Карпати, читання; (11) – надійний, рішучий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – синоптик у Львів. гідрометцентрі; (15) – частково; (16) – народилася: – Жидачівський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-342-79-47;

50) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 15.07.1988 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 52 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – вишивання, духовна література; (11) – порядність, високодуховний (семінарист); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в медичній галузі; (15) – проживаю з батьками; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(098)-415-52-93;

51) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.01.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 85 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – добра, відповідальна, спокійна; захоплення, інтереси: – кулінарія, рукоділля, природа; (11) – порядність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(067)-606-08-04;

52) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 01.01.1962 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 62 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – чуйна, справедлива; (11) – інтелегентний, 48-55 р., ріст не менше 175 см.; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – вдова; (15) – син 28 років, працює; (16) – вчителька; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-448-22-58.

53) група «Б»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 27.01.1947 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 56 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – щира, добра, працелюбна; захоплення, інтереси: – музика, подорожі, квіти, життя; (11) – вік – 60р., добрий, чесний,

непитуший; (12) – так; (13) – 1,5 роки; (14) – вдова; (15) – син 33 роки, здоровий, незалежний; (16) – молодша мед. сестра; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Буський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-475-17-51.

54) група «Н»: РОКСОЛАНА. Українка, греко-католичка, 31.07.1975 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – добра, чуйна; захоплення, інтереси: – шиття, в'язання, подорожі; (11) – добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, вища освіта; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-803-86-03.

55) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 07.04.1954 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 75 кг.; очі – голубі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не має; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – духовна література, подорожі; (11) – чесний, добрий християнин; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдова; (15) – дітей немає; професія: – медик, працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-254-36-48.

56) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – здорова, з незначним порушенням в ході; (8) – не має; (10) – спокійна, виконавча, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання мати сім'ю та власних дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. забезпечена, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-680-65-05.

57) група «Б»: ДАНИІЛА. Українка, православна, 02.01.1951 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 74 кг.; очі – сіро-голубі; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – правдива, товариська, з почуттям гумору, працюю; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – порядний, інтелегентний, врозумілий; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримала церковне уневаження подружжя; (15) – два сини: 28 і 29 років. Здорові, самодостатні; професія: – пенсіонерка, частково працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – товариське спілкування; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: 291-60-95; +3-(096)-453-26-03.

58) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 09.03.1979 р.н.; ріст – 175 см.; вага – 59 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – добра, чуйна, сором'язлива; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, релігійна література; (11) – чесний християнин, добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар; (15) – матер. і житлово незалежна;

(16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-613-65-17.

59) група «Б»: ЛІДІЯ. Українка, греко-католичка, 21.07.1947 р.н.; ріст – 163 см.; вага – 67 кг.; очі – голубі; волосся – світло-русеве; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – відповідальна, акуратна, добра, вірна; захоплення, інтереси: – різноманітні, особливо – музика, театр; (11) – надійний, порядний, інтелегентний; (12) – так; (13) – 7 років; (14) – вдова; (15) – два сини: 33 і 42 роки. Здорові, музика, матер. незалежна; професія: – музикант, викладач ВУЗу; (17) – матер. незалежна; мета знайомства: – товариське спілкування, створення сім'ї; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(099)-440-32-55.

60) група «Б»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 14.09.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 55 кг.; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не має; (10) – відповідальна, вірна, весела, дружелюбна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика; (11) – врівноважений, надійний; (12) – так; (13) – 13 років; (14) – вдова; (15) – сину 15 років, здоровий; професія: – швея; (17) – матер. і житлово незалежна; мета знайомства: – створення сім'ї; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-212-82-80.

61) група «Н»: ОЛЕКСАНДРА. Українка, греко-католичка, 31.08.1970 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – зелені; волосся – русе; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – врівноважена, добра, з почуттям гумору; захоплення, інтереси: – різносторонні; (11) – чесний, добрий, надійний, без ш/з і судимостей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – проживаю з батьком; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +3-(063)-230-86-12.

62) група «Н»: ЯРОСЛАВА. Українка, християнка, 20.09.1960 р.н.; ріст – 167 см.; вага – 67 кг.; очі – карі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – добра, доброзичлива; захоплення, інтереси: – люблю кукувати, подорожувати, читати; (11) – добрий, забезпечений житлом та матеріально, львів'янин; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – працюю; (15) – матеріально забезпечена; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(098)-395-58-48.

63) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1967 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 65 кг.; очі – зелені; волосся – темно-русеве; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, активний відпочинок, рукоділля; (11) – інтелегентний, рішучий, товариський, відповідальний; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – службовець; (15) – проживаю з батьком, матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-453-27-09.

ПЕТЬМИЙ ІВАН МАЗЕПА очима сучасних українців

Безвідносно до того, хто такий Мазепа і що таке Січневе повстання, глибоке занепокоєння викликає факт спайки Церкви з новою владою, фактично перетворення церковних інституцій на такий собі інститут політруків, коли при кожному міністрі, бургомістрі чи просто клерку стоїть батюшка й підказує, що і як робити.

Оце впадання в релігійний екстаз, за яким бачиться цинічна робота на публіку, дуже насторожує. Гламурне православ'я, яке намагається втихати довірливому суспільству, поступово перетворюється на ефективний чинник формування політичних процесів. І це не може не викликати нормального, природного спротиву.

Сергій ЖАДАН, письменник.

КИРИЛ – ЦЕ ТАКИЙ СОБІ ШОУМЕН ВІД РОСІЙСЬКОЇ ВЛАДИ

Комусь дуже не хочеться, аби була Україна, – не те що вулиця Мазепа в Києві чи пам'ятник гетьману в Полтаві. Має бути Російська монархічна імперія в новітньому поданні, а Україна й усе українське заважає, як і заважало всю історію. Якби українське їм не заважало, то не були б убиті Євген Коновалець і Степан Бандера... Власне, це є неспокоєм для наших сусідів.

І нам слово промовляє «брат»-корупціонер, шестёрка, холуй (більшість депутатів ВР, Київради, чиновники Полтави). Це – ціла армія, тьма байдужих людей.

Звісно, якби не було Голодомору, то дух опору був би набагато сильніший. Можливо, не такий, як у німців, але хоча б як у греків...

Мазепа для мене – особистість, яка постійно вимагає пізнання, вивчення, осмислення... Але мова про інше... Зграя кагебістів, які донедавна вели холодну війну з Америкою, зараз не мають чим зайнятися. У них є асистенти у вигляді міністрів, прем'єр-

міністрів і навіть президентів. Одним із проектів є Московський патріархат, який активно працює в Донецьку, Луганську, Криму.

Що я відчуваю, коли приїжджає Кирил? Що тут можна відчувати? – це такий собі шоумен від Московської церкви. Товариш Кирил так само, як і товариш Табачник, грають свою роль. Адже скільки було супостатів – Урицький, Косіор, Петровський, Сталін... Їх вони не проклинають, а не дає їм душевного спокою український гетьман... Мазепа для них – як

кістка в горлі.

Нещодавно побачив просто різкий приклад ідіотизму: у науковій установі Криму – у Нікітському ботанічному саду – відновили пам'ятник Молотову. Поруч з пам'ятником Леніну стоїть Молотов... «Чому?» – запитую в екскурсовода. «Бо колись сад носив його ім'я», – каже він. А якщо під час окупації щось десь носило ім'я Гітлера чи ще когось, то, виходить, їм теж треба ставити пам'ятник?

Зараз у Полтаві відновлюють двоголового орла, у Харкові ставлять дошку на честь Погромника і Чорносотенця. А те, що перейменували вулицю, пояснити просто: відбулося ідеальне зрощення чухраїнця, малороса і хохла Придурченка, про якого співав Едуард Драч.

Сергій АРХИПЧУК, режисер, засновник фестивалю «Мазепа-фест»

О. ТЕОДОР ЦЕГЕЛЬСЬКИЙ

(22.02.1861 – 28.06.1939)

Не раз отцю Теодору доводилося обстоювати інтереси українців та Української Церкви і в судах. Одну таку судову справу, яка тягнулася роками, докладно описав у своїй книзі «Зага роду Цегельських та розповідь про Камінку Струмилу» д-р. Юрій Цегельський. У цій справі о. Теодор в імені Греко-Католицької Церкви відстоював маєтності Церкви в Струсові від намагань перебрати їх поляками-римо-католиками і він виграв цю справу.

Постійна турбота не лише про духовність своїх парафіян, а й про їхній матеріальний добробут була характерною рисою отця Теодора. Він першим у 1904 році заснував у Струсові ошадно-кредитову кооперативу «Власна Поміч», а згодом в цілому Тернопільському повіті заклав 22 кооперативи. Струсівська ошадно-кредитова кооператива обслуговувала навколишні громади, даючи позики на закупівлю поля, господарського знаряддя, а в час неврожаю позичала добірне зерно на посів. Коли в 1922 році сарана знищила посіви, о. Теодор закупив насіння кукурудзи, щоб засіяти знищені ділянки і щоб люди могли пережити весну.

До результатів його суспільно-громадської діяльності також можна віднести збудований у Струсові «Народний Дім», засновану Касу Задаткову, яка згодом прийняла назву «Україн-Банк».

Отець Теодор, як і більшість передових священників того часу, особливу увагу приділяв невинній безкомпромісній боротьбі з пияцтвом, котре завдавало чимало шкоди нашому народові. Ця його діяльність мала добрі наслідки – під її впливом позникали з навколишніх сіл корчми. Одним словом, цей невтомний душпастир був душею всього життя як своєї парафії, так і ширшого суспільно-громадського життя Тербовлянщини.

У о. Теодора та його дружини Марії було дев'ятеро дітей. Крім власних дев'яти, о. Теодор виховував ще й шестеро сиріт – дітей сестри його дружини Олени й о. Івана Зофійовського, котрий помер молодим у 1898 році. І немала заслуга о. Теодора в тому, що всі сироти о. Івана вирости достойними людьми. Зокрема, син Адріян Зофійовський став священником, був каноніком, здобув великий авторитет у церковних колах, а потім, в часи переслідування нашої Церкви радянською владою, був репресованим. Внучка о. Івана Зофійовського св.п. Олена Бордун у своїх спогадах так охарактеризувала о. Теодора Цегельського: «Аристократ по духу, народник по поведінці!»

Це – висновок людини, яка добре знала цього непересячного священника, і всі відомості про його життя та діяльність підтверджують цей висновок. Гідним підтвердженням і продовженням святої постави цього священника став його син – блаженний священномученик Микола Цегельський.

Отець Теодор Цегельський упокоївся 28 червня 1939 року у Струсові. Його похорон очолював у супроводі чисельного духовенства тодішній ректор Львівської Богословської Академії отець-доктор Йосиф Сліпий, згодом – видатний Ісповідник віри, архієпископ, патріарх і кардинал.

Минуло сімдесят літ, як відійшов до Господа достойний душпастир Теодор Цегельський, а світла пам'ять про нього та його добрі діла не меркне й донині. 27 червня 2009 року відбулися великі урочистості у Струсові в честь його пам'яті: Служба Божа, відкриття й освячення пам'ятної меморіальної дошки на фасаді будинку, де жив отець, публікації в часописах про ці події та про особистість о. Теодора Цегельського. Відзначмо ж і ми гідно 70-ту річницю відходу до Господа видатного українського душпастиря!

Лідія КУПЧИК

(Продовження в наступному числі «Мети»)

«ЧИ МОЛЯТЬСЯ ЗА МАЗЕПУ В ЦЕРКВІ?»

Гетьман Іван Мазепа

Ідеться не про те, хто для мене особисто Мазепа... Найпростіше я б міг сказати, що він є національний герой, авторитет. Безсумнівно, він – один із найбільших українських гетьманів, видатна постать в українській історії, чи не найбільш відома у світі. І цього було б досить. Але сьогодні варто говорити не про це, а про нахабство людини з чужої країни, яка пропонує нам змінювати назви вулиць.

Хочу торкнутися хамської традиції силоміць накидати своє в чужому краї, яка трималася на насильстві, терору і танках. Кремль досі ревниво ставиться до того, що звільнені від нього народи повертаються до своєї пам'яті й самоповаги. Очевидно, у Москві збереглося якесь делікатне відомство, яке охоронливо переживає таке очищення сусідніх народів.

Власне, якщо говорити про Мазепу з погляду Церкви, то це ім'я, за яке молиться Православна церква України чотири століття, оскільки в кожній Літургії промовляється молитва за творців і благодетелів

храму цього. І в численних храмах, які побудував Мазепа, – це є молитва за Мазепу. У молитві може і не вимовлятися конкретне ім'я...

Мені пригадується одна конфіскована при совєтах публікація про візит в Україну останнього царя Миколи II, який був добре обізнаний з іконописом, церковним живописом. В одній із церков Києва він побачив портрет Мазепа і запитав відомого історика Яворницького: «Чи моляться за Мазепу в церкві?» «Моляться, як належить в Літургії – за строїтелів і благодетелів храму цього», – відповів Яворницький. «А чи проголошують анафему Мазепі?» «Проголошують, як було наказано». На цьому й закінчилася розмова. Але очевидно, вона мала б мати продовження, оскільки в християн є навіть молитва за ворогів, за тих, хто вас гонить, але в християнській традиції немає прокляття. Тим більше, що анафема на Мазепу має суто політичний характер.

Колись, у давні темні роки, у Церкві були прийняті анафема на людей, котрі виступали проти християнської віри, руйнували основи Церкви. У цьому розумінні до Мазепа не могло бути жодних питань... Навпаки, питання були до Петра I, який влаштовував свого роду сатанинську евхаристію в середовищі своїх наблизених. Висміював православне духовенство, організував всешутейші собори, коли під час п'яних оргій надягали церковні ризи й пили з церковних чаш. Це справді був

До приїзду московського Патріарха Кирила на будинках вулиці Івана Мазепа, що у Києві з'явилися таблички з написом «вулиця Лаврська». Київрада, яка 3 роки тому сама дала вулиці ім'я українського гетьмана, тепер проголосувала за її перейменування.

глух над вірою, і за це, звичайно, можна було б ставити питання про анафему на Петра I. Але раби не можуть ставити такого питання – ні тоді, ні в совєцькі часи, ні тепер.

Перейменування вулиці – це пробна куля, кинута в Україну з метою перевірити, наскільки українці здатні обурюватися й відстоювати свою честь. Гадаю, у цьому – вся суть цієї акції...

Для будь-якої країни образа національного героя має викликати хвилю обурення. Тим більше, що ми знаємо: Кирил є спеціалістом із зовнішньополітичних питань. У цій ділянці він має великі заслуги перед совєцькою владою. Він аж ніяк не виступає як духовний пастир...

Досить порівняти його приїзд із візитом Івана Павла II, який виявив пошану до цієї землі тим, що поцілував її в аеропорту, і тим, що розмовляв з нами українською мовою і нагадував нам нашу славу і с-

торію, наші славні традиції, імена.

Був також візит Вселенського Патріарха, який відправив у Софійському соборі Літургію і якоюсь мірою повернув нас до пам'яті про нашу матірню Церкву, до її традицій, за якими живемо більш, ніж тисячу років.

Словом, такі візити є великим святом, духовним святом. Вони покликані дати народові позитивний заряд. Але візит Кирила починається з ноздрівської ідеї – перейменувати українську вулицю... Це, звичайно, дратує і ображає. Я вже не кажу, що «Лаврська» – це чисто совєцька назва. Перейменування за совєцьким зразком. Якщо назва духовна, то має бути духовна. Наприклад, у нас є Трьохсвятительська, Воскресенська, Воздвиженська, Спаська. А що таке «Лаврська»? Це – не українська традиція.

Євген СВЕРСТЮК, дисидент УНІАН

СВЯТО-УСПЕНСЬКА УНІВСЬКА ЛАВРА СТУДІЙСЬКОГО УСТАВУ

У маленьких тісних келіях вони почергово, протягом майже всієї ночі, служили кілька воскресних Св. Літургій. Монахи зберегли молитву і вірою вознесли хресну жертву до Божого престолу. Брат Доротей, останній монах із чернечої братії, що залишився в Унівській лаврі, упокоївся там у 1986 р.

У 1947 р. заарештовано і на 22 роки вивезено у страшну Володимирську в'язницю єромонаха, ігумена Климентія, де він і помер. Студитську родину тоді очолив отець-архимандрит Никанор Дейнега, якого пізніше висвячено на єпископа. У жахливих умовах підпілля він, важкохворий, жертвовно служив монахам та монахиням. Після його смерті в 1982 році архимандритом став єромонах, ігумен Юрій Макара. 1985 року єромонах Юліан Вороновський стає ігуменом, а вже в 1990 році – архимандритом. На хвилі спонтанних політичних переминок кінця 80-их – початку 90-х рр. ХХ ст. склалися сприятливі умови для становлення правового суспільства та визнання основних прав і свобод особистості: свободи сумління та віросповідання. Скорботна п'ятниця Христової Церкви змінилася пасхальним лікуванням її воскресіння. Тоді 28 студитів вийшло з підпілля. Нині Унівська лавра є матірною обителлю для решти семи монастирів.

Опис монашого одягу:

Особа, яка приходить до монастиря на шестимісячну пробу, залишається у своїй світській одязі. Такі початківці називаються послушниками. Після успішного випробування послушник отримує перший постриг. Його одяг складається з підрясника, шкіряного пояса та скурфії. Таку людину вже називають архарієм, що в перекладі з грецької означає «початківець». Після подальшої однорічної проби архарій отримує рясу і камілавку та стає архарієм рясофорним. Приймавши рясу, монах також складає тимчасові обіти, які відновлює протягом наступних трьох років.

Після триразового складання обітів чернець за згодою та голосуванням Загальної ради вступає до Чину малого ангельського образу (Чин мантиї, або Мала схизма), тобто його постригають у мантию і він стає, так би мовити, повноцінним членом монашого братства. Приймаючи цей постриг, монах складає довічні обіти відречення від світу, ціломудрія, побожності, убозтва, послушності і постійного аскетичного життя у пості. Він носить параман, мантию та камілавку з наміткою (клобук). Це схимонах-ставрофор.

Останній і найвищий ступінь монашества отримує особа в Чині великого ангельського образу (Великої схими). Такий спосіб життя передбачає усамітнення, мовчання, строгий піст тощо. Також монах-великосхимник дістає нові частини одягу: куколь з вишитим червоним хрестом на ньому і аналав.

Джерело: «Монастирі Української Греко-Католицької Церкви» – 2006, «Свічадо», Львів.

ФУНДАМЕНТ ПОДРУЖНЬОГО СТАНУ

По Другій світовій війні американські часописи подавали такий знаменний випадок. Молода жінка захворіла на проказу. Це – страшна й майже невилковна недуга. Вона мусить іти напостійно до притулку прокажених у Карвіл, в штаті Люїзіана. А її чоловік – майор під час війни – став на тому, що він свою жінку так любить, що її ніяк не опустить і піде з нею до притулку прокажених. Він казав: «Тільки однієї речі бажаю у світі – бути з моєю жінкою». Він і його жінка під час війни були в американській армії на Тихому океані і там обоє попали в японський полон. Вона мала можливість дістати свободу, але не хотіла, бо бажала бути зі своїм чоловіком. І обоє залишилися в японському полоні, де вона заразилася на проказу. Який це прегарний взірєць подружньої любові і вірності своїй шлюбній присязі!

Подружній стан – це постійна, Богом

установлена інституція. Бог у своїй премудрості надав цій інституції не тільки благородну ціль, але також поставив її на сильнім і тривалім фундаменті, що його творять: єдність любові, нерозривність і святість.

ЄДНІСТЬ ПОДРУЖНЬОЇ ЛЮБОВІ

Любов – це цінний Божий дар, таємна сила, магнет, що притягає до себе людські серця і лучить їх в одно. Згідно з Божими плянами, подружжя має спиратися найперше на єдності любові. Подружжя починається любов'ю, з'єднується любов'ю і тримається любов'ю. Брак любові роз'єднує подружжя. Любов – це основа подружнього співжиття і щастя. Сам Бог ще в раю оснував перше подружжя на єдності любові. Він творить одного чоловіка і дає йому одну жінку. У св. Письмі читаємо: «Так-то полишає чоловік батька й матір і пристає до своєї жінки, і стануть вони одним тілом» (Бут. 2,24). Бог міг створити чоловікові кілька жінок, або дати жінці кілька чоловіків. Він того не хотів з огляду на подружжя, їхнє особисте добро і щастя. Тільки там, де є двоє, можна говорити про правдиву любов і згоду, про взаємну поміч та правильне виховання дітей.

Любов, про яку говоримо в подружньому житті, це любов духовна, оперта на вірі; любов, яка йде у вічність; любов, повна взаємної пошани. Про таку духовну любов говорить св. Апостол Павло: «Чоловіки, – каже він, – любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву... Так і чоловіки повинні любити своїх жінок, як свої тіла, бо хто любить свою жінку, себе самого любить... а жінка нехай поважає чоловіка» (Ефес. 5,25-33).

Правдива любов має свою основу не тільки на вірі, але й на жертві, бо жертва – це мова любові. Любов без жертви – це пустий звук.

Недавно подавали італійські часописи, що одна родина, маючи двоє діточок, жила в любові і згоді. Жінка була співачкою. Та до їх хати заглянуло не-

ШОСТА І ДЕВ'ЯТА БОЖІ ЗАПОВІДІ 6. НЕ ЧУЖОДОЖ! 9. НЕ ПОЖДАЙ ЖІВКИ ТВОГО БЛИЖНЬОГО!

о. Юліан КАТРІЙ,
«Заповіді Божі»

Продовження, початок у попередньому числі «Мету»

щастя. Чоловік стратив зір, бо завмерла рогівка його очей. Для рятування хоч одного ока радили лікарі зробити перещеплення рогівки із живого ока. І хоча були приятелі, очі дати йому своє око, то жінка на те не згодилася, кажучи: «Це мій обов'язок – дати своєму чоловікові одне око, щоб ми обоє дивилися одним оком. І ніхто цього за мене не може зробити». Ось сила подружньої любові, опертої на жертві!

ПОДРУЖНЯ НЕРОЗРИВНІСТЬ

Крім єдності любові, поклав Бог в основу подружнього життя ще нерозривність подружньої присяги. Шлюбна присяга має бути не на тиждень, місяць, рік чи більше років, але на ціле життя, аж до смерті. Важно довершеного подружжя не може розв'язати ані найвища церковна влада, ані цивільна. А це тому, бо нерозривність подружжя не є людською, а Божою установою. І тільки Бог може змінити свої закони.

ж розлучиться, нехай зостанеться незаміжня або нехай помириться з чоловіком, а чоловік нехай не відпускає жінки» (I Кор. 7,10-11).

Нерозривності подружжя вимагає добро чоловіка й жінки, добро дітей і добро загалу. Чоловік через подружжя хоче мати вірну товаришку на ціле життя. Він закладає родину, а родина – це постійна, незмінна, тривала установка. Він хоче матері, яка виховувала б йому дітей. Він хоче повірниці тайн свого життя.

Подібно й жінка шукає вірного друга на ціле життя. Чи ми вибралися б з кимсь у далеку подорож, знаючи, що він у дорозі залишить нас самих? Чи дівчина мала б охоту вийти заміж, знаючи, що її чоловік може потім, як надужіє її любові, коли зів'яне її краса й опадуть її сили, викинути її на вулицю, наче витиснену цитрину? Жіноче серце, передусім, тужить за любов'ю і приязню, вірною і нерозривною.

Нерозривності подружжя вимагає і добро дітей. Батьки мають їм дати фізичне й духовне виховання. Найбільша трагедія для дітей – розвід їхніх батьків.

Врешті, нерозривності вимагає ще й добро суспільності. Родина – це найменша клітина Церкви й народу. І яка родина – такий народ, Церква й держава.

Символом нерозривності подружньої присяги є шлюбний перстень. Його кругла й замкнена форма означає щось одне й не-

Що так дійсно є, то послухаймо, що в цій справі говорить Ісус Христос.

Якось фарисеї ставлять Христові таке запитання: «Чи можна чоловікові відпустити свою жінку з якої-будь причини?» (Мат. 19,3). А Христос, пригадуючи їм Божі пляни, відповідає: «Хіба не читали ви, що Творець від початку створив їх чоловіком і жінкою?» (Мат. 19,4). То значить, що Бог тільки двоє їх створив і нерозлучно зв'язав разом, як це видно з дальших слів св. Письма: «А що Бог злучив, людина хай не розлучає» (Мат. 19,6). Отож, через подружню присягу сам Бог лучить двоє молодят, і тієї злуки ніхто не має права розв'язати. Такий Божий Закон від початку.

Коли ж фарисеї далі питали Христа: «Чому ж тоді Мойсей звелів дати розвідний лист і відпустити її?» (Мат. 19,7), – то на це Христос дає їм таку відповідь: «Задля жорстокости серцець ваших Мойсей дозволив вам відпускати жінок ваших; спочатку ж так не було» (Мат. 19,9). Христос виразно підкреслює грішність розводу словами: «Кожний, хто відпускає свою жінку і одружується з іншою, чинить перелюб; і той хто, одружується з розведеною з чоловіком, чинить перелюб» (Лк. 16,18). Слова Христові ясні і для всіх зрозумілі.

За Христом так само вчить і св. Апостол Павло, кажучи: «Подруженим наказую не я, але Господь: жінка нехай не розлучається від свого чоловіка; коли

розлучне. Обмін персями при шлюбі означає, що молодята себе взаємно собі дарують.

ПОДРУЖНЯ СВЯТІСТЬ

В основу подружнього стану поставив Бог не лиш єдність любові і нерозривність, але і святість. І кожний, хто в тому стані живе чи до нього готується, мусить стало пам'ятати, що подружжя – це не тільки Божа установка, але і свята Тайна. Свідомість того буде давати подруженим силу совісно дбати про головну ціль подружжя та вірно зберігати подружню присягу. Зберігання святости подружжя буде для одружених пребагатим джерелом спокою, радості, задоволення та Божого благословення.

Подружжя святе не лиш тому, що це – свята установка, але й тому, бо має святу мету: давати життя новим розумним істотам. Якщо ж подружжя таке святе, то, послідовно, співжиття подругів має бути також святе. Вони мають взаємно зберігати щодо себе глибоку пошану. Вони не сміють дозволити собі на що-небудь такого, що противилося б святости подружжя та понижало б їхню людську гідність. А свою подружню святість вони повинні часто скріпляти молитвою і святими Тайнами Сповіді і св. Причастя. Тоді Христос буде у їхніх серцях і їхній родині.

(Продовження у наступному числі «Мету»)

АНГЕЛЬСЬКЕ ПІР'Я, ЗОЛОТИЙ ПИЛ І ТРАНСФОРМАЦІЯ РОЗУМУ

Останнім часом в рунеті й на християнському телебаченні почалися бурхливі обговорення нез'ясованих явищ, які відбуваються в деяких церквах. Знаходять ангельське пір'я, золотий пил, діаманти, які випадають навіть з рота, з'являються стигми і слей на руках. Що це – чудеса Божі, зваблювання від диявола чи блеф?

Надприродне завжди породжувало в людях неоднозначну реакцію. Діапазон її тягнеться від повного скепсису і заперечення до бурхливих емоцій захоплення, радості або навіть страху.

Атеїсти в чудеса не вірять. Люди неосвічені і наївні довіряють усьому без роздумів. Християни вірять, але з обмовкою: незрозуміла дія може походити як від Бога, так і від диявола, а також може бути обманом людей, помилковим враженням, відчуттям або просто порушенням психіки. Лише безглуздий, – говорить Соломон, – вірить всякому слову (Пр. 14, 15).

Як поводитися і як реагувати, стикаючись з чимось новим і незвіданим? Заперечувати, погоджуватися, шукати цього чи обходити тему чудес стороною? Дякувати Господеві чи протистояти дияволу? Шукати пояснення чи довіряти?

Звертаючись до Біблії, можна зробити декілька важливих висновків, які допоможуть збалансовано поглянути на цю проблематику.

1. ЧУДЕСА ІСНУЮТЬ

Християнське віровчення базується на догмах, які з точки зору матеріалізму є абсурдними і недоказовими. Ідеї творіння, боговплочення, смерті і воскресіння Христа, Його вознесення, повторного приходу і загального воскресіння мертвих – ці постулати християнства є підставою віри в те, що Бог здатний діяти надприродно. Відкидаючи ж Божу здатність творити чуда, слід відкинути і все інше.

Як сказав апостол: «Якщо Христос не воскрес, то віра ваша марна: ви ще в гріхах ваших» (1 Кор. 15, 17).

Біблія описує різні чудеса, які супроводжували Божий народ впродовж всієї його історії: зцілення і воскресіння померлих, ангельська допомога і надприродне водійство, дивне Боже забезпечення і захист.

Слова Писання, що «Бог не чоловік, щоб Йому брехати, і не син людський, щоб Йому змінюватися» (Чс. 23, 19) і що «Ісус Христос учора й сьогодні – той самий навки» (Євр. 13, 8), свідчать про незмінність Бога в часі. Саме тому впродовж всієї нашої історії ми бачимо Божу дію, у тому числі і надприродно.

2. БОГ ЧИНИТЬ, ЩО САМ БАЖАЄ

З приводу будь-якого незбагненого явища перше, що відбувається з людським розумом, – він впадає в заціпеніння, намагаючись знайти відповідь на головне питання: «Як це можливо?» Атеїст, не знаходячи відповіді, просто заперечує факт чуда, намагаючись раціоналізувати і пояснити те, що сталося. Християнин також шукає відповіді, але його підхід інший: він вірить, що Бог може робити чуда, але задається питанням, чи насправді це чудо, а якщо це так, то чи Господь створив його? При цьому варто відзначити, що перевіряється воно християнами зовсім не через незвичність того, що сталося, чи, наприклад, відсутність

подібних проявів у своїй Церкві, деномінації або конфесії. Не можна все заперечувати лише тому, що «такого не може бути, тому, що я про це ніколи не чув» або «я просто не вірю, що це Бог». Якраз слід пригадати слова Господа, звернені до Йова: «Де ти був, як Я закладав землю? Скажи, як маєш розум» (Йов 38, 4). Чи має право людина вказувати Творцеві, що Йому робити? Він робить те, що хоче: може ходити по воді, давати манну з піднебесся, зупиняти сонце, убивати безплідну смоковницю, воскрешати мертвих і багато чого іншого.

Задаючись питаннями стосовно чудес, не варто мотивуватися своєю невірою в Божі можливості і силу. Але питання ставити слід і робити це необхідно! Чому ж?

3. НЕ ВСІ НЕЗ'ЯСОВНІ ЯВИЩА – ЧУДЕСА ВІД БОГА

Не всі нез'ясовані явища – чудеса від Бога, як і «не все, що блищить – золото». Будьмо чесними – не все, що можна назвати чудом, справді є таким, а якщо і є чудом, то не обов'язково походить від Бога.

Я пам'ятаю в дитинстві, як мій дід дивувався мені своєю здатністю «від-

легшення від болю зціленням, або сон, що запам'ятався, – божественним пророцтвом. І коли з'ясовується, що це – помилка, дехто навіть починає звинувачувати Бога замість того, щоб визнати, що поклавився з висновками.

4. СПРИЙНЯТТЯ ПОВ'ЯЗАНЕ З ІНТЕРПРЕТАЦІЄЮ

Багато що в нашому житті залежить від інтерпретації того, що ми бачимо, чуємо, пізнаємо. Одні і ті ж факти та явища можуть бути по-різному сприйняті різними людьми.

Якось відомому радянському космонавтові Георгію Михайловичу Гречку поставили питання, чи бачив він будь-коли НЛО?

– Бачив, і не один раз, – відповів той.

– Як здорово! Значить, ви бачили інопланетян? – на обличчях слухачів з'явилися невідомі подив і захоплення.

– Я цього не сказав, – відповів Г.Гречко, – я лише сказав, що не раз, перебуваючи в космосі, я бачив НЛО, а саме – неопізнаний об'єкт, який літає. Щось летіло, але я не знаю, що саме. Можливо, це було космічне сміття, американські супутники або ракети, – не знаю. Просто я не зміг розпізнати. Але інопланетян я не бачив.

Це була мудра відповідь людини, що здатна мислити.

Не всі здатні залишатися тверезо мислячими, стикаючись із незбагненим. Не маючи часу (а деколи і не бажуючи) присіплювати розібратися з незрозумілим явищем чи фактом, дехто дуже квапиться робити далекоглядні висновки.

Дізнавшись про захоплення Іллі, сонм пророків зробив висновок, що Бог скинув його на одній із гір; побачивши Христа, який крокував по воді, учні перелякались, оскільки прийняли Його за примару; Симона-волхва, навпаки, довгий час вважали за «когось великого»: «За ним усі від найменшого до найбільшого слідом ходили, кажучи: «Цей чоловік – сила Божя, що її звать великою» (Діян. 8, 10); були і ті, кого вважали за пророків, але вони говорили брехню і Бог не був з ними (Єр. 23, 30-32).

Не можна недооцінювати можливість людини бути суб'єктивно й інтерпретувати події та явища відповідно до своїх переконань, поглядів та стану. Для об'єктивності необхідна перевірка. Ажотаж і поквалність у цій справі є згубними.

5. ПИСАННЯ ГОВОРИТЬ, ЩО ВСЕ ТРЕБА ВИПРОБОВУВАТИ

Це не можливість і не право, а радше обов'язок. Робиться це не через недовір'я до Бога і Його Слова, а навпаки, виконуючи те, до чого Він закликав. Неодноразова перевірка чудес і надприродних проявів захищає Церкву від зведення, розчарування і помилок.

Апостол Павло пише до солунян: «Духа не гасіте, пророцтва не легковажте. Усе перевіряйте; тримайте те, що добре, і стримуйтеся від усякого роду лукавства» (1 Сол. 5, 19-22). Апостол Іван також наставляє вірних: «Любі, не кожному духові вірте, а випробуйте духів, чи вони від Бога, – багато бо лжепророків прийшло на світ» (1 Ів. 4, 1).

(Продовження, у наступних числах «Мети»)

Денис ПОДОРЖНИЙ, Baznica

Напередодні святкування Трійці у церкві села Кулевча Одеської області за склом ікони Пресвятої Богородиці на засохлих стеблах з'явилися молоді цибулини. Наступного дня розпустилася перша лілія, а на третій день – розцвіли інші рослини.

ривати» від руки палець, а потім приліплювати його назад. Був час, коли я майже щодня просив його: «Дідусю, покажи, як ти палець відриваєш!» Незабаром я дізнався, що нічого дивного він не творив, а просто вправно ховав палець від мого погляду, вводячи мене в оману і тим приносячи чималу радість. Моя дитяча наївність і недосвідченість дозволяли йому робити це без особливих зусиль.

Людські емоції, слабкості, пристрасті, духовна незрілість, поквалність, сприйнятливості і обмеженість деколи здатні зіграти з нами злий жарт: духовне зваблювання чи людський обман ми можемо назвати чудом, а справжні Божі чудеса відкидати.

Писання говорить, що і диявол здатний творити псевдочуда. Про пришествя антихриста сказано: «Поява бо того буде під діянням сатани з усякого роду силою, зі знаками і з неправдивими чудами та всяким брехливим обманом для тих, які гинуть, бо вони не прийняли любови правди, щоб їм спастися. І тому Бог посилав їм силу, яка зводить їх вірити неправді» (2 Сол. 2, 9-11). Жезл перетворювався на змія не лише у Мойсея – єгипетські волхви з легкістю повторювали подібне чудо (Вих. 7, 10-12), хоча і не настільки успішно.

У багатьох випадках люди просто здатні помилятися і приймати за чудо своє відчуття: наприклад, називати по-

ПОРНОГРАФІЯ РУЙНУЄ КОХАННЯ

Що взагалі означає цей термін – «порнографія»? По-грецьки «porne» – це повія. Порнографія – це знята проституція. Жінки роблять це заради грошей. Багато хто знаходиться під впливом наркотиків, багато хто закінчує життя самогубством, оскільки не можуть цього витримати.

Чому порнографія є для чоловіків такою проблемою? Мужчини влаштовані таким чином, що 80% статевого збудження у них викликає погляд на жіноче тіло, і лише 20% – емоційний зв'язок з цією жінкою. Але в порнографії ти не пізнаєш жінку як особу – там є лише тіло. Жінки ж влаштовані абсолютно навпаки.

Так у чому ж проблема? Хіба не можна просто проглянути «дорослий» фільм і спокійно жити далі?

Коли чоловік збуджується, в його організмі виділяється адреналін. Він блокує розум. У наслідок чоловік починає діяти інстинктивно, не думаючи. Починається це з якого-небудь журналу, але потім занурюється все глибше. Під впливом адреналіну бажання зростають, чоловік хоче радикальнішої, екстремальної порнографії. Людина опиняється в середовищі, в якому їй увесь час хочеться до цього повернутися. Фактично це залежність.

Так, свого роду залежність. Якщо людина залежить від наркотиків, то вона шукає наркотики. Алкоголік шукає алкоголь. Людина, залежна від порнографії, шукає порнографію. З часом у неї з'являється бажання реалізувати побачене на практиці, з живою людиною. Мужчина більше не думає про дівчину, яка у нього колись буде – він просто хоче сексу. Він вже не думає ні про хвороби, ні про презервативи. Людина стає рабом. Опитування свідчать, що всі сексуальні маніяки залежать від порнографії. І ця залежність впливає на ставлення чоловіків до сексуального життя: секс вони починають цінувати більше, ніж саму жінку. Так порнографія руйнує кохання. Тим часом для жінок порнографія просто нестерпна.

Чим такий чоловік ризикує в подружньому житті? Насамперед він ризикує втратити сім'ю. Коли він дивиться на інших жінок, він вже чинить перелюб у своїх думках. Це – початок зради. Ісус сказав, що «всякий, хто дивиться на жінку з жаданням, вже чинить перелюб із нею в серці своєму». Такий чоловік ранить свою дружину, є поганим прикладом для дітей, адже діти можуть перейняти його гріх у своєму житті. Він стає небажаним, ніхто не хоче з ним спілкуватися. Можливо, він починає пити і доходить до самогубства. Такий кінець цієї дороги.

Чи означає це, що, наприклад, перегляд порнографічних фільмів є порушенням вірності? Можливо, багато хто в світі не знає, що означає «бути вірним». Вони думають, що достатньо з ніким «не переспати». Але зрада починається в голові. Якщо я «переспав» з чужою жінкою в думках, то зроблю це і при реальній нагоді. Якщо ж я в думках говорю «ні», то так буде і в конкретній ситуації.

Як людина може пересвідчитись, що вона залежить від порнографії? Потрібно поставити собі питання, чи не шукаю я місця, де можна було б побачити порнографію. Якщо, наприклад, людина приходить додому і сідає перед комп'ютером з думкою про те, що вона зараз ошим і буде займатися, то проблема є явною.

А як звільнитися? Психолог, лідер організації «У фокусі – сім'я» Джеймс Добсон твердить, що залежність від порнографії сильніша, ніж від кокаїну. Можливо, на початку вживання кокаїну тіло якось і чинить опір, а от порнографія входить в людину мовби «природним чином». Але це – гріх. А від гріха може звільнитися лише Ісус Христос. Я не знаю жодного випадку, коли б людина звільнилася без Ісуса Христа. Пригадаймо ситуацію, коли в ногах Ісуса лежала повія і витирала Його ноги своїм волоссям. Ісус побачив у ній людину, а не «жінку, яка хоче». Звільнення від залежності – це щось надприродне. Це є можливим за рахунок сили духу. У цьому проблема невірних – у них такої сили немає.

Бувають випадки, коли людина звільнюється за молитвою інших людей. Але в будь-якому разі без втручання Христа це неможливо.

Ще можна намагатися звільнитися від цих речей, створивши стратегію. Можна визначити, де виникає спокуса. Наприклад, коли ти перебуваєш один удома, читаєш журнали чи знаходишся з друзями. Ти можеш спробувати уникати цих ситуацій, але внутрішнє бажання залишиться. Тут потрібна дисципліна, а свободою це не назвеш. І якщо десь допустиш помилку, стратегія швидко розвалиться.

Чи все тут базується на самоконтролі? Саме так. Але водночас може забракнути сил сказати «ні». Христос же дає сили сказати «ні». Знаю це по собі. Коли я пережив зустріч з Ісусом, почав жити духовним життям, то зауважив, що можу спокійно проходити повз, порнографія мене не цікавить.

А що робити тим, хто не залежить від порнографії, але кого дратує брехлива інформація про це явище, яка тиражується в світі?

Я не можу піти проти цього. Треба робити добро і говорити правильні речі. У якомусь сенсі злість [на брехливу інформацію] трохи додала мені мотивації. Але насамперед – любов. Любов до цих молодих людей. Мені сумно бачити, що вони часто не розуміють, що роблять. Молоді дівчата і парубки роблять помилку, тому що читають про це у ЗМІ. У мене це викликає злість, тому я йду і розповідаю правду. Не можна змінити ЗМІ, але можна змінити людей, які їх читають. Ісус теж був жадливо злий на гріх і диявола, але Він з ним не бився. Він просто чинив добро, і диявол автоматично терпів поразку.

Дайніс ПАНДАРС «Terra Mariana»

У Львівській національній галереї мистецтв зберігається унікальна ікона – «Богоматір з дітями». Датована 1360 роком, ця «Львівська Богоматір» є найстарішою іконою, створеною у Львові, і належить до так званих «Одигітрий». І, звичайно ж, має свою дивовижну історію.

Як розповів директор галереї Борис Возницький, цю історію частково можна простежити з написів, які збереглися на іконі. А їх є там три. Перший – на звороті – свідчить, що у 1534 році ікону освячено у Латинському кафедральному соборі Львова; два інші засвідчують, що її двічі відновлювали: спочатку – у 1586 році, а потім – у 1671-му. Перша дата є наслідком найбільшої у Львові пожежі 1527 року, коли все, що знаходилося в межах міських мурів, опинилося у полум'ї. Звісно, потерпів тоді й інтер'єр латинського собору, через що виникла потреба відновлювати й ікону.

Очевидно, що уже в той час «Львівська Богоматір» була у великій пошані. Цілком можливо, що ця ікона вважалася також чудотворною, бо чомусь її перемістили свого часу з якогось храму аж до катедрі, де встановили на почесному місці. Там вона пробула декілька десятиків років.

А далі вона ледь не загинула. Річ у тім, що після Триденського собору (1545-1563) усі католицькі свя-

«ЛЬВІВСЬКА БОГОМАТЕРЬ»

щеники постали перед необхідністю заміни у храмах ікон, написаних іновірцями. Такий підхід активно пропагував і львівський латинський архієпископ Дмитро Солюковський, який домігся підписання королівського декрету про створення у Львові братства малярів і видав розпорядження про усунення з костелів чужих католицьких ікон. Так запалали нові вогнища, в яких загинули численні ікони, що нині вважалися б правдивим скарбом українства.

Але «Львівську Богоматір», – знову ж таки, вочевидь, з огляду на її чудотворні властивості, – ця «чаша» минула – її передали львівським вірменам. А ті, тяжіючи до західноєвропейського письма, заходилися перемальовувати її, надаючи Богородиці вірменських етнічних рис обличчя. У такому вигляді ікона і ввійшла в літературу (про неї багато писали у 30-х роках ХХ ст., зокрема, польський професор Гембарович).

До Другої світової війни ікона зберігалася у Вірменському соборі, а потім загадково пропала.

– Я шукав її двадцять років, відколи про неї довідався, – розповідає Борис Возницький. – Річ у тім, що після війни вона зникла, – зрештою, як і унікальне рукописне вірменське Євангеліє XV століття. Жодні пошуки ні у Львові, ні серед вірмен, які емігрували у другій половині 40-х років до Польщі, результатів не давали. Було схоже, що цієї ікони Львів більше ніколи не побачить. І як же я здивувався, коли у 1984 році до мене, за рекомендацією Володимира Вуйцика, завітав професор нашого університету Андрій Отко і сказав, що має стару вірменську ікону, яку хотів би передати до музею. За його словами, ікону, на прохання вірменського єпископа, переховувала колишня вчителька школи вірменок-бенедиктинки пані Станкевич, яка перед смертю передала її своїй учениці Софії Блонській, матері Андрія Отка. Яким же було наше здивування, коли, взявшись за реставрацію ікони, ми раптом виявили, що під нею є добре збережене зображення XIV століття! Дослідивши старовинну ікону,

співставивши різні художньо-стильові риси, вчені дійшли висновку, що ікона створена у середині XIV століття, хоча багато дослідників вважають, що написано її ще у XIII столітті. Назвали ж ікону «Львівська Богоматір» через те, що вона щонайменше вже понад 600 років є святинєю Львова.

Цікавим є і такий факт: за словами Бориса Возницького, «Львівська Богоматір» є сучасницею ще двох відомих у світі львівських ікон такого типу. Одна з них – чудотворна – вивезена з Белза (Львівщина) до Ченстохови і вважається нині найціннішою іконою в Польщі, а іншу домініканці вивезли зі Львова у 1946 році до Гданська.

Після реставрації «Львівська Богоматір» довгий час виставлялася у найстарішому львівському храмі – церкві св. Івана Хрестителя, але після того, як виникли проблеми з її охороною, ікону вирішили сховати у фондах.

– Я з усією відповідальністю можу сказати, що «Львівська Богоматір» вартує цілого храму, – підсумовує сказане Борис Возницький. – Відвідуючи свого часу Мексику, я побачив там прекрасний храм у формі індіанського шатра зі скляною стелею, спеціально збудований для єдиної ікони – «Чудотворної Гваделупської Богоматері», до якої місцеві мешканці проходять на колінах. Так от, «Львівська Богоматір» – ікона, яка також вартує, аби бути єдиною у всьому храмі.

З цих міркувань, а також задля належної охорони безцінного скарбу, сьогодні «Львівська Богоматір» увічнює відновлену каплицю в палаці Потоцьких, що на вулиці Коперника у Львові. Сюди на молитву щодня приходять десятки людей, а протягом травня двічі на тиждень відправляються молебні до Богородиці. Як кажуть працівники галереї мистецтв, «Львівська Богоматір» допомагає багатьом, хто звертається до неї з молитвами, а Герой України п. Борис Возницький зібрав уже чимало свідчень про чудотворність цієї величної ікони.

о. Зиновій ХОРКАВИЙ

Вітаємо Ювілярів! У жовтні святкують ювілеї:

35-річчя священства – о. Володимир Мазур (15.10)
15-річчя священства – о. Євген Кварціян (14.10)
15-річчя священства – о. Михайло Кравців (14.10)
15-річчя священства – о. Валерій Лозинський (14.10)
15-річчя священства – о. Орест Мельник (14.10)
15-річчя священства – о. Микола Семенович (14.10)
15-річчя священства – о. Іван Цихуляк (14.10)
15-річчя священства – о. Зиновій Боднар (29.10)
5-річчя священства – о. Ярослав Котлінський (16.10)
5-річчя священства – о. Тарас Чорний (23.10)
5-річчя священства – о. Володимир Савчинський (30.10)
5-річчя священства – о. Тарас Савчук (30.10)

40-річчя уродин – о. Роман Стефанів (23.10)
40-річчя уродин – о. Володимир Перун (25.10)
35-річчя уродин – д-н Микола Сулима (11.10)
35-річчя уродин – о. Роман Бакуш (16.10)
35-річчя уродин – о. Юрій Саквук (23.10)
30-річчя уродин – о. Володимир Савчинський (30.10)

ІКОНКА

Якщо тебе життя тривожить,
Тяжка хвилююнка прийде –
Ти помолишся, схили коліна,
І твій тягар Господь візьме.

Хай ця іконка в твоїй хаті
Тобі розраду принесе.
Бо сила є у ній Господня,
Яка до неї з Неба йде.

О, мати Божа! О, Маріє!
Твоя іконка на стіні,
Хай буде захистом для мене
І охороною мені.

Анатолій ДМИТРАШКО
с. Зимна Вода

ВІКТОРИНА Книга Вихід

1. Фараонова дочка, купаючись у річці, побачила на воді кошик, котрий підбрала і принесла додому. У ньому було маленьке хлоп'ятко, котрому дали ім'я Що, властиво означало це ім'я?
2. Кого взяли за годувальницю для знайденого хлопчика?
3. Хто з'явився Мойсеєві у вогняному полум'ї посеред куща?
4. Хто промовляв до Мойсея із палаючого куща?
5. До кого послав Господь Бог Мойсея? З якою метою?
6. Що сталося з палицею Мойсея, коли він кинув нею об землю?
7. Кого дав Господь Мойсеєві на допомогу?
8. Скільки кар зіслав Господь на Єгипет? Які ці карі?
9. Господь велів кожній ізраїльській сім'ї заколотися ягня. Для чого? Яку назву воно отримало?
10. Чим велів Господь помазати одвірки у ізраїльських домівках? Для чого це було зроблено?
11. Скільки років ізраїльтяни прожили в Єгипті, коли вийшли з нього до Обіцяної землі?
12. Що Господь велів простягнути Мойсеєві, щоб ізраїльтяни отримали дорогу для втечі від ізраїльтян через море?
13. Що зіслав Господь ізраїльтянам для поживи, коли вони опинились у пустині?
14. Скільки часу ізраїльтяни харчувалися манною?
15. Що зробив Мойсей зі скелею, коли народ страждав від спраги? Що після цього сталося?
16. Як називалася гора, на котру Господь покликав Мойсея? Що з нею відбувалося? Чому?
17. Що дав Господь Мойсеєві на цій горі?
18. Скільки часу перебував Мойсей на горі?
19. Що виготовили ізраїльтяни у той час, коли Мойсей був на горі?
20. Удень – хмара Господня, уночі – вогонь. Де і над чим таке відбувалося? Що означає визначення «хмара Господня»?

Уклад Богдан ЛАДАНАЙ
м. Самбір, Львівська обл.

Відповіді у наступному числі «Мети» (9/68)

Майстерня

ПОШИТТЯ ОДЯГУ ДЛЯ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛІВ

Львів, пл. св. Юра, 5, у подвір'ї архикафедрального храму св. Юра.
тел. моб. 0936689090; 0677490000

У Львівській бібліотеці виявили «Києво-Печерський патерик»

Працівники Львівської обласної універсальної наукової бібліотеки (проспект Шевченка, 13) повідомили про особливо цінну знахідку у своїх книгосховищах. Нею виявився стародрук XVIII століття – «Києво-Печерський патерик».

«Києво-Печерський патерик» – зібрання різноманітних агіографічних та літописних оповідань з історії Києво-Печерської Лаври – одна із найважливіших пам'яток давньоруського письменства. Патерик був створений у другій половині XII століття. В його основу покладені два послання, написані пострижеником Печерського монастиря преподобним Симіоном, єпископом Суздальським, до свого духовного сина – преподобного Полікарпа, ченця того самого монастиря, та послання самого прп. Полікарпа до печерського ігумена Акіндіна. До обох послань увійшли числен-

ні розповіді про святих Печерського монастиря. «Патерик» мав свого часу надзвичайно велике літературне та виховне значення. Він не лише підсумовував розвиток давньоруської агіографії XI-XII ст., але й, оповідаючи про славне минуле відомої чернечої обители, пробуджував почуття патріотизму, а після татаро-монгольської навали нагадував про часи розквіту й могутності Київської Русі.

Протягом XIII-XV століть «Печерський патерик» неодноразово доповнювався і редагувався. На початку XVII ст. (1638) у друкарні Києво-Печерської Лаври було видано польський переклад рукописного «Патерика», зроблений майбутнім київським митрополитом Сильвестром Косовим. У 1661 році з ініціативи печерського архимандрита Іннокентія Гізеля «Печерський патерик» було перевидано

церковнослов'янською мовою.

Книгосховище Львівської обласної універсальної наукової бібліотеки засноване у 1940 році та складається переважно з видань, що датуються ХХ століттям. Тому виявлений у цій книгозбірні екземпляр «Патерика» є справді унікальною знахідкою. Як повідомив директор бібліотеки Іван Свар-

ник, датувати цей «Патерик» важко через відсутність титульної сторінки. Попереднє обстеження дозволило припустити, що книга могла бути видана у 1702 році. Відомо, що саме тоді «Києво-Печерський патерик» було надруковано у двох варіантах – масове видання і подарункове з гравюрами визначного митця Леонтія Тарасевича.

Знаєш справді читати – це до тебе

МЕТА

Свідоцтво про реєстрацію КВ 4266

Над випуском працювали:

головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор **Святослав СМУК,**
більше редактор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.